



๑๕๗

บุษราคัม

霸官

4

ซิงเฟิงหลิงซิน 清楓聆心 เขียน
Huang Liyuan แปล
Leila วาณ

๑๕๗

ขุนนางอันธพาล

4

霸官

ชิงเฟิงหลิงซิน 清枫聆心

เขียน

Huang Liyuan

แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ



ขุนนางอินทพาล 4

霸官

อม

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th
www.amarinbooks.com   @amarinbooks  บ้านอรุณ

Published originally under the title of 《霸官》 «Ba Guan»
Author © 清楓聆心 Qing Feng Ling Xin
Thai edition rights under license granted by 上海玄霆娱乐信息科技有限公司
(Shanghai Xuanting Entertainment Information Technology Co., Ltd.)
Thai edition copyright © 2025 Amarin Corporations Public Company Limited
Arranged through JS Agency Co., Ltd., Taiwan
All rights reserved.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใด ๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-7627-2

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ สิริ บุญพิทักษ์ภักดิ์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรดกพันธ์
รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา อดิศักดิ์ จิระอร
บรรณาธิการบริหาร ปริญดา มั่นสมันตรี • บรรณาธิการ จินดารัตน์ ชรรวมวงษ์
ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมราลักษณ์ เขยกลิ่น • ศิลปกรรมปก สิริพงษ์ กิจวัตร
ออกแบบรูปเล่ม สกล ปานกลินพูน, ศุภิสรา เล็กเลิศ
พิสูจน์อักษร ณัฏฐวี คุณเจา, กมลวรรณ สมรูป

คำนำสำนักพิมพ์

สวัสดีค่ะ คุณผู้อ่านที่รักทุกท่าน กลับมาพบกันอีกครั้งใน *ขุนนางอันธพาล* เล่ม 4 เป็นอย่างไรกันบ้างคะ กับความสนุกตื่นเต้นและชวนติดตามของเล่มก่อน

ตอนนี้เมื่อช่างเจียนานร่วมลุ่มหัวจมท้ายกับหวังฟ่านหลินเต็มตัว นางก็ได้พบปริศนามากมายเบื้องหลังการตายของหวังซีเมิ่งในอดีต ซึ่งเชื่อมโยงไปถึงสาเหตุสำคัญแห่งการล่มสลายของเมืองหลวงเดิม ทำให้นางกับเขายิ่งใกล้ชิดกันมากขึ้นเรื่อยๆ

เพื่อไปให้ถึงเป้าหมายการทำลายสำนักธนูเทพ หวังฟ่านหลินจึงใช้เล่ห์เพทุบายเต็มที่เพื่อมอบคนข้างกายให้ช่างเจียนานใช้เป็นหมากบนกระดานได้ตามใจ

แม้ต่างฝ่ายจะต่างคิดว่าทำเพื่อผลประโยชน์ของตัวเอง ทว่าเมื่อถึงคราววิกฤติจวนตัว เขาและนางต่างไม่เคยทิ้งกัน ทั้งยังเชื่อใจกันยิ่งกว่าผู้ใด

ช่างเจียนานและหวังฟ่านหลินจะรู้ใจตัวเองเมื่อใด ภารกิจลับจะกลายเป็นภารกิจรักหรือไม่ ขอเชิญผู้อ่านทุกท่านพลิกหน้าถัดไปและร่วมลุ้นไปพร้อมกันได้เลยค่ะ

อรุณ



112

ช่างเจี้ยหนานเห็นเรือของซีเสี่ยวซีตั้งนานแล้ว ดังนั้นจึงสบายใจลงได้ โบกมือให้ซีเสี่ยวซีที่ทำหน้าที่ดูต้นไผ่ทางเรือรูหนึ่ง จากนั้นหันไปทำความเคารพเหยียนอวี่ “ขอขอบคุณคุณชายเหยียนอีกครั้งที่ช่วยชีวิตเอาไว้ ไว้คุณชายเหยียนมีที่ลงหลักปักฐานเรียบร้อยแล้ว โปรดให้คนมาส่งจดหมายที่บ้านท่านอาเซี่ยด้วย”

ครั้งนี้เหยียนอวี่ไม่ได้ปฏิเสธ กล่าวว่าตกลง

ช่างเจี้ยหนานเดินขึ้นไปบนเรือลำปั้น พลันได้ยินเสียงฝีเท้าพอหันไปมองกลับเห็นชุยเหยียนจือตามมา รอบข้างไม่มีใครอยู่พอดี จึงกลับมาเผยนิสสัยแยะอย่างทำหน้าตาทะเล้น “ไม่รบกวนให้พี่เขยไปส่งหรอก”

หลังจากเอ่ยคำว่า ‘พี่เขย’ บ่อยครั้งเพียงนี้ ชุยเหยียนจือก็ยอมแพ้ที่จะแก้ไขให้ถูกต้อง รู้ว่าจะข่มขู่อย่างไรก็เปล่าประโยชน์ “เจ้าเพียงแค่นี้ไปโยนบ๊ะจ่างบนแม่น้ำจริง ๆ หรือ”

หากเปลี่ยนเป็นหญิงธรรมดา เขาจะไม่เอาแต่ซักถามทุกความเคลื่อนไหว แต่เพราะคุณหนูผู้นี้ภูมิหลังไม่ธรรมดา นิสัยใจคอก็ก็นิยมนินทา เขาไม่เคยมองนางออกเลย ช่างเจี้ยหนาน ช่างเสี่ยวซาน คุณหนูหกลูกช่าง แต่ละชั้นล้วนลึกลับซับซ้อน

“เข้าไปเหวี่ยงแหจับปลาก็ได้ หากพูดเยี่ยงนี้แล้วทำให้ท่านรู้สึกดีขึ้นสักหน่อยได้ละก็” บางครั้งช่างเจียนหนานก็ค่อนข้างสงสัยว่าเหตุใดตนเองจึงชอบหยอกเย้าชุยเหี่ยนจื่อ

อาจเป็นเพราะเขาที่ยังตรงอย่างขุนนางเกินไป อาจเพราะเขาปิดบังความจริงแบบเนียนเกินไป และที่เป็นไปได้ที่สุด อาจเพราะความทรงจำตอนช่วยชีวิตเขายามนั้นชัดเจนทุกครั้งที่เห็นเขา ทำให้นางนึกถึงเรื่องในอดีตอย่างบิดานางโกรธสุดขีด บรรดาพี่ชายของนางถือกระบองเขี้ยวหมาป่าสร้างทำเป็นฉลาด ส่วนพวกพี่สาวก็ร้องไห้ระงอแงกระมัง

พูดตามตรง นางยังเสียใจภายหลังอยู่เลย

เสียใจที่ตอนนั้นก่อกวนพี่สาว

หากตนไม่ปล่อยชุยเหี่ยนจื่อ ชุยเหี่ยนจื่อก็จะเป็นพี่ชายของนางจริงๆ ด้วยความรวดเร็วในการเปลี่ยนสามีมองบรรดาพี่สาวนาง แล้วยังมีความมุ่งมั่นที่จะหนีไปให้พ้นของชุยเหี่ยนจื่อ คาดว่าการแต่งงานครั้งนี้ก็คงอยู่ต่อไปได้แค่สองสามเดือน เป็นไปไม่ได้ที่ชุยเหี่ยนจื่อจะเสียชีวิตในกองเพลิงครานั้น หากเป็นเช่นนั้นตอนนี้นางก็เรียกว่าพี่ชายได้อย่างถูกต้องสมเหตุสมผล นอกจากชีเสี่ยวซีและมารดาของนาง ก็จะมีเขาเป็นญาติคนที่สาม

นางนำส่งสารยิ่งนัก!

คุณชายตระกูลหวังมีมากจนนับด้วยนิ้วมือสิบนิ้วก็ไม่หมด ตระกูลชุยก็มีพี่น้องตั้งมากมายเช่นกัน อย่างจ้าวเสว่หลั่นนั้นยังมีน้องชายและน้องสาวอีกหนึ่งคู่!

ตัวนางเองถูกพิษชื่อจู่ ซี้เสี่ยวซีหากขาดอาหารจะคลุ้มคลั่ง มารดาของนางก็เพียงแค่นี้ชื่อว่ามารดาเท่านั้น รอบตัวนางไม่มีญาติปกติธรรมดาเลย...ถ้าชุยเหี่ยนจื่อเป็นพี่ชายของนางจริงๆ จะดีเพียงใดกัน!

หรือแนะนำชีเสี่ยวซีให้กับซุ่ยเหียนจือดี เพื่อจะได้เรียกว่า ‘พี่เขย’
อย่างถูกต้องเป็นทางการ

ซางเจี้ยนหนานนึกถึงตรงนี้ก็แอบหัวเราะคิกคักคนเดียว

ซุ่ยเหียนจือมองด้วยความรู้สึกแปลกประหลาด แต่แล้วกลับเห็น
หวังฉู่เฟิงเดินมาตรงหน้า

“ฉู่เฟิง? ไยเจ้าจึงอยู่ที่นี้”

เดิมทีซางเจี้ยนหนานอยากพูดก่อน เช่นนี้คุณชายสิบสองจะได้
ไม่พูดอะไรเผยพิรุณทำให้ซุ่ยเหียนจือสงสัย แม้นางชอบหยอกล้อเล่น
ไปเรื่อย แต่ก็ไม่ได้ไร้เดียงสา ตัวอย่างเช่นเวลานี้ ศพที่นอนอยู่บนเรือ
ของเหียนอวี่นั้น นางเห็นกับตาว่าเขาตายอย่างไร ถึงขั้นอยู่ห่างจาก
ฆาตกรเพียงก้าวเดียวด้วยซ้ำ

แต่หาได้ยากที่คุณชายหยกงามจะละทิ้งความสุขาพอ่อนโยน
คิดไม่ถึงว่าจะพูดเร็วยิ่งกว่าซางเจี้ยนหนาน “วันนี้วันเทศกาลตวนอู่ ข้า
จึงเชิญพี่น้องตระกูลซางมาขึ้นเรือล่องแม่น้ำ คิดไม่ถึงว่าจะบังเอิญเข้าไป
ในหมอกและพบกับพายุหมุน รอนจนสงบลงก็ไม่เห็นแม่นางเสี่ยวซานแล้ว
อันตรายเหนือผืนน้ำเกิดขึ้นต่อเนื่อง เราค้นหาอยู่นานก็ไม่พบแม่นาง
เสี่ยวซาน จึงกลับท่าเรือตั้งใจจะขอเรือออกไปช่วยหาเพิ่มอีก”

สีหน้าหวังฉู่เฟิงดูโล่งใจจริง ๆ มองซางเจี้ยนหนานด้วยรอยยิ้ม
“โชคดีที่แม่นางเสี่ยวซานกลับมาอย่างปลอดภัย ไม่อย่างนั้นข้าไม่รู้จะ
อธิบายกับแม่นางเสี่ยวชื่ออย่างไรจริงๆ”

คำถามเดียวของซุ่ยเหียนจือคือ “ไม่รู้เลยว่าเจ้า...” มองไปที่
ซางเจี้ยนหนาน “สนิทสนมกับคุณหนูหกจนสามารถไปล่องเรือร่วมกัน
ในเทศกาลตวนอู่ได้”

หวังฉู่เฟิงอึ้งงัน เสียกิริยาสุภาพบุรุษไปเล็กน้อย เผยจุดอ่อน
เล็กๆ ที่ซางเจี้ยนหนานคุ้นเคยดีให้เห็นรางๆ น้ำเสียงเย็นชาอยู่บ้าง “ฉู่เฟิง

กับแม่นางเสียวซีเป็นสหายสนิท ลูกพี่ลูกน้องแม่นางเสียวซีย่อมต้องเป็น
แขกผู้มีเกียรติของฉู่เฟิงด้วยเช่นกัน”

ซางเจี้ยนหนานได้ยินก็เลิกคิ้วขึ้นสูง ไม่สนใจว่าตนจะเป็นเพียง
ผู้ติดสอยห้อยตามซีเสียวซีมาหรือไม่ สนแต่ว่าคุณชายหยกงามกับซีเสียวซี
กลายเป็นสหายสนิทกันแล้วหรือ ตั้งแต่เมื่อใดกัน

ซูเหยียนจื่อเห็นแต่ใบหน้าตึกตามงคลอลยตรงหน้า ในใจรู้สึก
ประหลาดใจมาก

คุณชายสิบสองตระกูลหวังยอมไม่ใช่คุณชายเจ้าชู้ เขาเป็นสุภาพบุรุษ
ผู้อ่อนโยน มีพรสวรรค์ด้านวรรณกรรมยอดเยี่ยม จึงมีเสน่ห์ดึงดูดสตรี
มาก ข้างกายไม่เคยขาดสหายสตรีร่วมเคียง แต่สหายสตรีเหล่านั้น
ล้วนแล้วแต่วงดงามอรชร

ซูเหยียนจื่อกับหวังฉู่เฟิงนับว่าเป็นลูกพี่ลูกน้องที่เข้ากันได้ไม่เลว
แม้ผิวเผินหวังฉู่เฟิงจะสนิทสนมได้ง่าย แต่แก่นแท้กลับยึดมั่นใน
คุณธรรมสูงส่ง ไม่เคยนำคำว่าสหายสตรีกับสหายสนิทมาเอ่ยถึงพร้อมกัน
สำหรับฉู่เฟิงแล้ว สหายสตรีเป็นเพียงคำที่สุภาพบุรุษใช้เรียกสตรีด้วย
ความสุภาพเท่านั้น

อย่างไรก็ตาม เมื่อฉู่เฟิงพูดว่าแม่นางเสียวซีเป็นสหายสนิท
ความหมายย่อมแตกต่างไปจากเดิมอย่างสิ้นเชิงแล้ว

ซูเหยียนจื่อเชื่อว่าหวังฉู่เฟิงมีความคิดแบบเดียวกับตนเอง ผู้ที่
เรียกว่าสหายสนิทได้นั้นเท่าเทียมกัน ไม่ใช่การเอ่ยอย่างขอไปที และไม่ได้
เอ่ยไปตามมารยาทหรือเพื่อให้ดูดี แต่เป็นความสัมพันธ์ที่แฝงด้วยเจตนาดี
ต่อกัน ชื่นชมซึ่งกันและกัน ทั้งยังสบายใจต่อกัน

ซูเหยียนจื่อไม่ถามอะไรให้มากความ เสไปพูดเรื่องอื่น “เหยียนอวี้
กลับมาแล้ว คุณหนูซางบังเอิญถูกเขาช่วยไว้พอดี”

หวังฉู่เฟิงสีหน้าตกตะลึงแล้วจึงเปลี่ยนเป็นประหลาดใจ “นั่น

หมายความว่าได้ทำให้เยียนจะกลับมาแล้ว...ดีเหลือเกิน!”

“ถูกต้อง” ชูเหียนจื่อได้ยินอวี่มู่ชีว์เรียกเขา “ข้ายังมีภาระงานราชการติดตัว แต่ตกลงกับเยียนอวี่ไว้แล้ว เขาจะพักอยู่ที่จวนตระกูลชูยชั่วคราว อีกสักสองสามวันจะไปเชิญเจ้าที่จวน ถึงตอนนั้นไม่เมาไม่กลับ”

หวังฉู่เฟิงพยักหน้ารับปาก และเร่งช่างเจี้ยนหาน “แม่นางเลี้ยวซานขึ้นเรือเร็วเข้าเถอะ เกรงว่าแม่นางเลี้ยวชีจะรอจนร้อนใจแล้ว”

ช่างเจี้ยนหานก้าวขึ้นไปบนเรือลำนั้น หันกลับไปเห็นชูเหียนจื่อก้าวยาวออกไป จึงถามหวังฉู่เฟิงว่า “ไยวันนี้คุณชายสิบสองจึงขึ้นเรือของเลี้ยวชี”

คุณชายเก้าคนเดียวใส่หน้ากนกกระต่ายยังไม่พอ ยังมีคุณชายสิบสองเพิ่มขึ้นมาอีกหนึ่ง เปลี่ยนพรรคกระต่ายเป็นพรรคหวังเสียเลยคงจะดีมาก

หวังฉู่เฟิงยิ้มอย่างอบอุ่น “ข้ารับปากกับพี่แล้วว่าส่งแม่นางเลี้ยวชีกลับไปที่จวนตระกูลจ้าว ในเมื่อแม่นางเลี้ยวชีไม่กลับไปที่จวนตระกูลจ้าวนางจะไปไหน ข้าก็จะตามนางไปทุกที่”

“เมื่อครู่คุณชายสิบสองพูดโกหกมากมาย แต่คำกล่าวที่ว่าเป็นสหายสนิทกับเลี้ยวชีเป็นความจริงหรือ หรือเพียงพูดส่งเดชอย่างขอไปทีเท่านั้น” ช่างเจี้ยนหานถามอีกประโยค

หวังฉู่เฟิงชะงักฝีเท้า หันกลับไปมองช่างเจี้ยนหาน

ช่างเจี้ยนหานดวงต่ายิ้มเหมือนไร้พิษภัย “คุณชายสิบสองอย่าว่าเลี้ยวซานพูดตรงเลย แม้พวกเราสองพี่น้องดูไม่เรียบร้อย และมักจะชอบผู้ชายหล่อเหลาเหล่านั้น แต่ก็เกลียดคนอยู่ประเภทหนึ่ง คือหนุ่มรูปงามที่จิตใจชั่วช้า ภายนอกดีสนิท คิดจะได้ประโยชน์จากเราสองคน แม้เลี้ยวชีของเราจะไม่คิดมากเหมือนข้า แต่หากนางมองออกว่าอีกฝ่ายเป็นคนแบบนั้น จะไม่เหลือความเมตตาให้เลย ตอนนี้เลี้ยวชียังคงชอบคุณชาย

สิบสอง แต่ว่าคุณชายสิบสองอย่าคิดมาก คำว่าชอบที่ข้าพูดถึงไม่ได้มีความหมายลึกซึ้ง ก็เช่นเดียวกับปากของเสี่ยวซีที่ชอบกินขนม และข้าที่ชอบแกะสลัก”

หวังฉู่เฟิงสีหน้าหยิ่งทะนง เมื่อถอดหน้ากากสุภาพบุรุษนั้นออก เขาก็คือคุณชายสูงศักดิ์ที่ไม่อาจเอือม “ข้าคิดจริงจังหรือแค่พูดอย่างขอไปที ขึ้นอยู่กับการตัดสินใจของแม่นางเสี่ยวซี แม่นางเสี่ยวซานจะเป็นลูกพี่ลูกน้องของนาง แต่ไม่ใช่ลูกพี่ลูกน้องของข้า ข้าไม่จำเป็นต้องตอบเจ้า หากแม่นางเสี่ยวซานถามว่าข้าคิดอย่างไรกับเจ้า ข้าตอบได้อย่างตรงไปตรงมาว่า หากไม่มีแม่นางเสี่ยวซีแล้ว หวังฉู่เฟิงก็จะไม่มองแม่นางเสี่ยวซานไปมากกว่านี้หรอก”

คนแซ่หวังลำดับที่สิบสอง ได้ชื่อว่าฉู่เฟิงเพราะปีเกิดหนาวเหน็บเกินไป จึงชดเชยสิ่งที่ขาดหาย แต่ที่จริงแล้วสิ่งที่พัดเป่าอยู่ในใจตลอดอยากจะทำออกมา ก็คือลมเหนืออันหนาวเย็น

หลังปล่อยให้ลมเหนือพัดผ่าน ซางเจี๋ยหนานไม่โกรธเลยสักนิด กลับหัวเราะแล้วกล่าว “ที่แท้คุณชายสิบสองก็ไม่ใช่สุภาพบุรุษ แต่เป็นคนเย้ยหยัน เสี่ยวซีของเราตรงไปตรงมา ทำอะไรคิดเพียงความสบายใจ มักจะทิ้งเรื่องยุ่งๆไว้ให้ข้าเก็บกวาดเสมอ ส่วนตัวนางเองกระหยิ่มยิ้มย่องคิดว่าทำเรื่องที่ชาญฉลาด ข้ากลัวว่าวันไหนที่ข้าตายไปแล้ว นางจะปล่อยให้เรื่องยุ่งๆ ของตนเองใช้ชีวิตพัง บัดนี้มีสหายสนิทอย่างคุณชายสิบสองช่วยเหลือ นับว่าเป็นเรื่องดีที่มาอย่างกะทันหัน ดีมากทีเดียว”

หวังฉู่เฟิงขมวดคิ้วแน่นหนา รู้สึกรู้ว่าคำพูดล้อเล่นของซางเจี๋ยหนานออกจะหนักหน่วงไปหน่อย แต่ไม่สามารถบอกได้ว่าหนักหน่วงที่ตรงไหน จึงไม่อาจเอ่ยปากพูด

ซีเสี่ยวซีร้องอย่างน่าสงสาร “เสี่ยวซาน...”

สองคนที่คุยกันบนเรือสำปั้นตกใจสะดุ้งโหยง

ซางเจียหนานประหลาดใจ “นางเห็นข้าที่รอดชีวิตตัวเป็นๆ แล้ว
ยังจะอะอะเสียงดังอะไรอีก...” ทันใดนั้นสีหน้าก็เปลี่ยนไป “เสี่ยวซี
กินอะไรแล้วหรือยัง”

หวังฉู่เฟิงส่ายหน้า “นางให้อาจารย์ใหญ่จินสกัดจุด บอกว่า
หนึ่งชั่วยามก็จะคลาย ตอนนี้น่าจะได้เวลา...”

ซางเจียหนานสีหน้าเปลี่ยนเป็นขมิงทึง วิ่งขึ้นเรือในสองหรือสามก้าว
เห็นว่าท่าทางการยืนของซีเสี่ยวซีไม่เปลี่ยนไปเลยตั้งแต่เมื่อครู่จนถึงตอนนี้
เหงื่อเม็ดเล็กไหลลงมาตามโหลม เส้นเลือดบนหน้าผากพุบโปนแผ่ขยาย
ไปทางหว่างคิ้ว เกิดเป็นลายเขากวางที่แสนน่ากลัว

ซีเสี่ยวซีเห็นซางเจียหนานแล้วเปลือกตาสั่นกระพือ น้ำตาร่วงหล่น
ลงบนใบหน้ากลมๆ ปากอ้ากว้างแต่ไม่สามารถเปล่งเสียงได้แล้ว เสียง
ตะโกนเมื่อครู่ทำให้เรียวแรงเหวี่ยงสุดท้ายที่นางสะสมไว้หมดสิ้น

ซางเจียหนานรีบวิ่งไปลอบคลายจุดของซีเสี่ยวซี ในขณะเดียวกัน
ก็หยิบพุทราเชื่อมไว้เมล็ดออกมาจากกระเป๋าสองข้างของซีเสี่ยวซีหนึ่งกำและ
ยัดเข้าไปในปากนาง

ซีเสี่ยวซีนั่งลงกับพื้นเสียงดังโครม อาเจียนคำรบใหญ่ออกมา
รดทั่วร่างซางเจียหนาน

“เจ้าเลวเสี่ยวซี กลืนมันลงไปนะ!” ซางเจียหนานบีบคางของ
ซีเสี่ยวซี บังคับให้นางอ้าปากแล้วยัดพุทราเชื่อมต่อไป ถึงขั้นบังคับ
ให้นางเคี้ยว

ซีเสี่ยวซีส่ายหัวสุดชีวิตไม่ยอมกิน คายพุทราเชื่อมที่เข้ามาในปาก
ออกอีกครั้ง จากนั้นตบไหล่ขวาของซางเจียหนานครึ่งหนึ่ง ยันพื้นด้วยมือ
ข้างหนึ่ง ใช้มืออีกข้างล้วงคอ แล้วเริ่มอาเจียนไม่หยุด

ซีเสี่ยวซีกำลังมหาศาลโดยกำเนิด ซางเจียหนานไม่ได้เตรียมป้องกัน
อีกทั้งไหล่ขวาก็ได้รับบาดเจ็บ สุดท้ายถูกฝ่ามือนั้นตบจนกลิ้งออกไป

ในเวลานี้นบนเรือมีคนไม่มากนัก แต่หลี่หยางยังคงอยู่บนเรือ เห็นสถานการณ์ก็ตกใจมาก ไม่รู้ว่าตนควรช่วยซางเจี้ยนหนานหรือซีเสี่ยวซีก่อนดี

ซางเจี้ยนหนานจับไหล่พยางตัวยืนขึ้น เดินไปหาซีเสี่ยวซีที่กำลังอาเจียนอย่างบ้าคลั่งพลางกล่าวสั่งการ “หลี่หยาง ช่วยเอาน้ำเย็นมาให้ข้า ลักถึง!”

หลี่หยางขานรับ

ซางเจี้ยนหนานมองไปยังหวังฉู่เฟิงที่ตกตะลึงอีกครั้ง “ข้าจะดึงมือทั้งคู่ของซีเสี่ยวซีไหล่หลังไว้ คุณชายสิบสอง เจ้ามาป้อนซีเสี่ยวซี”

หวังฉู่เฟิงเห็นซีเสี่ยวซีกำลังล้วงคออย่างบ้าคลั่ง “แม่นางเสี่ยวซีเป็นอะไรไป...”

ซางเจี้ยนหนานสาวเท้าเข้าใกล้แล้วนั่งทับซีเสี่ยวซีลงไป ดึงแขนอวบอ้วนของนางไหล่หลังทั้งสองข้าง เนื่องจากมือขวาใช้การไม่ได้ ข้าไหล่ขวายังได้รับบาดเจ็บ ซางเจี้ยนหนานจึงได้แต่ใช้ร่างกอดตุ้กตามวงศที่กำลังบ้าคลั่งไว้ใต้ร่าง ดวงตาแดงก่ำขณะตะโกนใส่คน “หวังฉู่เฟิง! เจ้าช่วยได้หรือไม่ได้กันแน่ หากกลัวก็ให้หนีไปเสีย! อย่าอยู่ขวางหูขวางตาที่นี่!”

หวังฉู่เฟิงได้สติขึ้นราวกับถูกฟ้าผ่าหัวครั้ง ก้าวไปข้างหน้าทันที กัดฟันเอื้อมมือล้วงสาบเสื้อของซีเสี่ยวซี

ซีเสี่ยวซีตื่นไม่หยุดจนมือของหวังฉู่เฟิงถูกร่างกายเจ้าเนื้อของนาง กัดทับซ้ำแล้วซ้ำเล่า รอนจนกระทั่งเขาหยิบพู่ทราเชื่อมออกมา ชายหนุ่มผู้งามสง่ามาตลอดคนนี้ก็ไม่มีเพียงมีเหงื่อบนหน้าผากเท่านั้น แม้แต่คอยังแดงก่ำแล้ว

ซางเจี้ยนหนานเร่งเร้า “ป้อนเร็วเข้า!”

หวังฉู่เฟิงไม่มีเวลาแม้แต่จะหายใจ ในหูได้ยินเสียงซางเจี้ยนหนาน

เร่ง มือไม่อยู่ในการควบคุมของสมอง เห็นใบหน้าอวบอ้อมของซีเสี่ยวซี ซิดขาวราวกับตายไปแล้ว เขาก็กิ่งเล็กลงน้อย

“แม่นางเสี่ยวซีไม่อยากกิน ไปต้องบังคับด้วย”

หน้าผากของซางเจียหนานมีเหงื่อแล้วเช่นกัน นางโกธรหวังฉู่เฟิง ที่ไม่เชื่อฟัง “คนแซ่หวัง เจ้ากำลังจะทำให้เสี่ยวซีตาย!”

หวังฉู่เฟิงตะลึงงัน ดวงตาแน่นในทันใด ยัดพุทราเชื่อมในมือ เข้าปากซีเสี่ยวซี ซีเสี่ยวซีอยากจะคายออก แต่หวังฉู่เฟิงใช้สองมือปิดปาก นางไว้ นัยน์ตาทั้งสองข้างปรากฏเส้นเลือดแดงกำ ชั่วชีวิตนี้เขาไม่เคย ผินให้ผู้อื่นเป็นทุกข์เช่นนั้นมาก่อน ทว่าก็ได้แต่กัดฟันด้วยความโกรธแค้น ต่อผู้อื่นและตัวเองโดยไร้เรี่ยวแรงขัดขืน

ซางเจียหนานเห็นคอของซีเสี่ยวซีขยับก็รู้ว่านางกินพุทราเชื่อม ลงไปแล้ว จึงถอนหายใจด้วยความโล่งอก แต่กลับบอกกับหวังฉู่เฟิงว่า “ทำต่อไป”

หวังฉู่เฟิงรีบป้อนพุทราเชื่อมเข้าไปอีกสองลูก

ซีเสี่ยวซีเห็งอ้อออกท่วมหัว ยังไม่ยอมกิน แต่สุดท้ายก็กลืนลงไป จากดินรกรกลายเป็นตัวอ่อนปวกเปียก ราวกับยอมจำนนต่อโชคชะตา พูบนิ่งบนไม้กระดานเรือ

หลี่หยางนำน้ำเย็นมาถังหนึ่ง ซางเจียหนานแช่ผ้าลงไป แล้วเอามา ลูบบนใบหน้าของซีเสี่ยวซีโดยไม่ทันได้บิดให้หมาดด้วยซ้ำ

ซีเสี่ยวซีหายใจเข้าลึก ดวงตาของนางค่อยๆ สดใสขึ้น และพูด อย่างกรุ่นโกรธว่า “เจ้าเลวเสี่ยวซาน เจ้าเนื้อหนังมังสากลับมาแล้ว หน้า จะตาย รู้หรือไม่”

สายตาของซางเจียหนานดูอ่อนคลาญ ยกเท้าขึ้นจากหลังของ ซีเสี่ยวซี น้ำเสียงเจือรอยยิ้มบางๆ “ไม่ว่าจะอ้วนแค่ไหนก็ไม่อ้วนเท่า เจ้าหรอก ไม่เป็นไรแล้วก็ลุกขึ้นมา ทำทางดูไม่ได้ของเจ้าทำลาย...

สนิทของเจ้าตกใจจะแย่ รู้หรือไม่”

ซีเลียวซีกลับนอนคว่ำไม่ขยับเขยื้อน แต่คว่ำพุทราเชื่อมมากินด้วยตนเองได้แล้ว

นางกะพริบตาไปกินไป มองหวังฉู่เฟิงที่สีหน้าท่าทางจนตรอกข้างๆ ก่อนถามขึ้นอย่างไร้คุณธรรม “นี่ ที่แท้คุณชายสิบสองก็เป็นบุรุษคนธรรมดา ยังจะวางมาดกับคนอื่นอีกหรือ” โดยไม่ได้สนใจคำว่า ‘สหายสนิท’ เลย

หวังฉู่เฟิงตกตะลึง พบว่าซีเลียวซีดูเหมือนจะจำเรื่องวุ่นวายก่อนหน้านี้ไม่ได้เลย แต่ทว่าก่อนที่จะตอบ กลับเห็นว่าตุ๊กตามงคลตัวนี้หลับตาลง ผล็อยหลับไปทั้งอย่างนี้เสียแล้ว

ซางเจียหนานเหน็บในถังลงบนกระดานเรือ ลูกขึ้นเดินไปที่เรือลำบันซีเลียวซีสงบลงแล้ว แต่นางไม่อาจสงบได้ งานของวันนี้ยังไม่เสร็จ ต้องหาคนรายงานผลงาน

“แม่นางเลียวซาน?” หวังฉู่เฟิงคิดในใจว่าโยคนผู้นี้จึงจะเดินจากไป

ซางเจียหนานหันกลับมา “หากคุณชายสิบสองต้องการส่งเลียวซีกลับก็รีบเร็ว ปกตินางจะต้องหลับลึกตื่นหลังจากก่อเรื่องวุ่นวายไว้ นางตื่นขึ้นมาแล้วก็จะจำไม่ได้ว่าเมื่อครู่เกิดอะไรขึ้น ดังนั้นคุณชายสิบสองไม่จำเป็นต้องรู้ลึกแก้อะไรขึ้น แน่แน่นอนว่าคุณชายสิบสองยังมีงานอื่นต้องทำ จะไปเลยก็ไม่ใช่ไร หลีหยางจะคอยดูแลเอง”

“เรื่องที่ข้ารับปากแล้วย่อมจะรักษาคำพูดจนถึงที่สุด แต่อยากถามแม่นางเลียวซานว่า แม่นางเลียวซี...”

หวังฉู่เฟิงยังพูดไม่จบ ซางเจียหนานก็ขัดคำพูดเขา “เจ้าไม่ถามเลียวซีไปเลยเล่า หากนางถือว่าเจ้าเป็นสหายสนิท ย่อมต้องเล่าทุกอย่างออกมาอยู่แล้ว”

ซางเจียหนานพูดสิ่งที่ตนคิดจบก็เดินจากไป

หวังฉู่เฟิงหันกลับไปมองซีเสี่ยวซีที่นอนหลับไหลไม่ได้สติ อยู่ๆ ก็นั่งยองลง บัดผมเปียกแนบใบหน้าออกให้เบาๆ

หลี่หยางตะลึงเล็กน้อย นี่เป็นสุภาพบุรุษหรือเป็นพวกตั่นหากลับ เขาควรเชยติดี่มสุราหรือใช้ไม้ตีสุนัขพาดตี

“รบกวนพี่ใหญ่หลี่ช่วยหาผ้าห่มให้แม่นางเสี่ยวซีสักผืนเถอะ”
หวังฉู่เฟิงนั่งยองไม่พอ ยังนั่งลงกับพื้นไปทั้งอย่างนั้น ตั้งใจจะรอให้นางตื่น

เห็นว่าหลี่หยางไม่ขยับ หวังฉู่เฟิงก็เกยหน้าขึ้นยิ้ม “หรือให้เข้าไปหาแล้วทำนั่งบังลมให้แม่นางเสี่ยวซีที่นั่นแทน”

หลี่หยางคิดในใจว่าเขาคงไม่นั่งลงเฝ้าแม่นางที่หลับสบายโดยสีหน้าไม่เปลี่ยนแปลง หากบอกว่าเพื่อสองพี่น้องคุณนี้ จะขึ้นเขาลงห้วยและต่อให้ศีรษะหลุดจากบ่า เขาก็จะไม่กะพริบตา แต่ให้จ้องมองคุณหนูเจ็ดหลับไหลด้วยจิตใจเยือกเย็น ช่วยห่มผ้าและจัดผมเฝ้าให้เหมือนอย่างเช่นหวังฉู่เฟิง ชายสูงวัยที่ร่างสูงใหญ่กำยำผู้หนึ่งอย่างเขาไม่อาจลดศักดิ์ศรีตนเองได้เป็นแน่

หลี่หยางยอมรับชะตากรรมวิ่งเต็นทำงานเล็กๆ น้อยๆ ให้คนอื่นดีกว่า

เรื่องที่ต่อให้ถูกสังหารหลี่หยางก็ยังไม่ยอมทำ หวังฉู่เฟิงกลับสงบเยือกเย็นตั้งแต่ต้นจนจบ ห่มผ้าให้ซีเสี่ยวซีเรียบร้อยก็ให้หวังเสี่ยวนำหีบหนังสือของเขามาใช้เป็นโต๊ะ ปูกระดานแล้ววาดวงกลมอยู่ตรงนั้น

เรียกว่าเผชิญความยากลำบากอย่างสงบนิ่ง



113

ยามอาทิตย์อัสดง บ่อปลาถูกเงาภูเขาจำลองปกคลุมจนมืดครึ้ม อาทิตย์ยามอัสดงสะท้อนหนึ่งมุมเล็กๆ เป็นสีแดง อินล้วยกำลังให้อาหาร ปลาอยู่ตรงนั้น นางสวมชุดกระโปรงเรียบงายลายดอกไม้ทั้งตัว นั่งอยู่ข้างสระน้ำ ร่มเงาหรือมแทรก้มบางตา สีหน้าไม่ได้ทุกข์ยากลำบากแต่อย่างใด รวากับเต็มใจอุทิศตนทำงานหนัก

ช่างเจี้ยหนานเพียงเหลือบมองอินล้วย วางฝ่ามือทั้งสองข้างแนบแผงประตู ตั้งใจจะเข้าไปข้างใน ไม่ว่าแม่นางผู้นี้มาที่เรือนหนานซานโหลว เพราะหมดหนทาง หรือเพราะอยากปีนป่ายขึ้นที่สูง นางก็ไม่ได้สนใจเลยสักนิด

ทุกคนมีทางเลือกของตนเอง และต่างก็ต้องรับผิดชอบต่อการเลือกของตนเอง

“ได้กรับใช้มือกระบี่” อินล้วยกลับเรียกช่างเจี้ยหนานเอาไว้

ช่างเจี้ยหนานผลักประตูให้เปิดไปครึ่งหนึ่งแล้ว เพิ่งรู้ว่าเสียงเรียกได้กรับใช้มือกระบี่นั้นเป็นการเรียกตนจึงหันกลับมา หันด้านสีชมพูสดใสของหน้ากากกระต่ายออกด้านนอก

“มีเรื่องอันใด” น้ำเสียงของนางไม่ถึงกับเย็นชาแต่ก็ไม่ได้เป็นมิตรนัก และเจือความละมุนละไมเล็กน้อยดุจสายลมพัดใบไม้ มีความ

ไพอะระที่อธิบายไม่ได้ชนิดหนึ่ง

“วันนี้คุณชายออกไปข้างนอกแต่เช้าตรู่ยังไม่กลับมา ไยเจ้าจึงกลับมาก่อน” หากนางเป็นสาวใช้รุ่นเล็ก ในเมื่อผู้ที่ถามคือสาวใช้รุ่นใหญ่ แหม่นอนว่าย่อมไม่นับว่ายากจนข่มท่านแต่อย่างใด

ในทางตรงกันข้าม ซางเจี๋ยหนานกลับข่มท่านเสียเอง “สาวใช้ที่คอยให้อาหารปลาคนหนึ่งอย่างเจ้า ยุ่งมากเรื่องเสียจริง”

อินลั่วขมวดคิ้ว เอ่ยน้ำเสียงอ่อนโยน “เป็นสาวใช้ให้อาหารปลา ก็เป็นสาวใช้ของคุณชายเก่าเช่นกัน เท้าเทียบกับเจ้าไม่เป็นรองกัน”

ซางเจี๋ยหนานยิ้มร้าย “ให้ข้าคิดดูหน่อย ดูเหมือนคุณชายเก่าบอกว่าเจ้าเป็นสาวใช้ที่ช่วยข้าให้อาหารปลา หากข้าไม่เรียกหา ห้ามเข้าไปในเรือนหนานซานโหลวแม้แต่ก้าวเดียว”

ในที่สุดใบหน้านุ่มนวลและงดงามของอินลั่วก็พังทลายลงเล็กน้อย

ซางเจี๋ยหนานไม่เปิดโอกาสให้อีกฝ่ายโต้เถียง “คุณชายเก่าออกเดินทางจากทะเลสาบเซ้าตวูวันนี้ เจ้าอยู่ที่นี้รู้ได้อย่างไรว่าเขากลับมาหรือไม่ได้ออกจากบ้าน”

ยามที่ดวงตารูปทรงโบไม่หรือลงก็คือเวลาที่สมองของซางเจี๋ยหนานแล่นเร็วที่สุด น่าเสียดายที่อินลั่วมองไม่เห็น ต่อให้มองเห็นก็ไม่รู้ตัวว่าตนเองจะเป็นฝ่ายถูกระทำ

ดังนั้นอินลั่วจึงยังคงทำเป็นเฉลียวฉลาด “ข้าเห็นเด็กรับใช้ห้องหนังสือเดินผ่านไป พร่ำบ่นว่าคุณชายทำให้คุณชายเก่าอึดอัดเขาเหตุนี้จึงคาดเดาได้”

ซางเจี๋ยหนานส่งเสียงอ้อเหยเหมือนว่าเป็นอันเข้าใจได้ แล้วทำทีพยักหน้า “ก็สมเหตุสมผล เช่นนั้นเจ้ารู้ได้อย่างไรว่าคุณชายเก่ายังไม่กลับมา”

“ข้า...” เห็นชัดๆ ว่ามีบ่อปลากันขวางหน้ากการกระทำนั้นอยู่ แต่

อินลั้วรู้สึกเหมือนกำลังจะถูกเงากระต่ายมึนเมาแยกเขี้ยวอิงพันเขมือบกิน “เมื่อครู่ผู้หยินผู้เฒ่าส่งคนมาเชิญคุณชาย ข้าจึงต้องเข้าไปดู อย่างไรก็ตามเสียข้างนอกนี้ก็มีข้าอยู่คนเดียว คุณชายเคยบอกว่าจะปล่อยให้คนภายนอกเข้ามาในเรือนหนานซานโหลวตามอำเภอใจไม่ได้”

“หรือว่าเจ้าก็คือคนใน”

คำพูดนี้ของชาวเจียหนานร้ายกาจไม่เบา ทำให้อินลั้วหน้าซีดและก้มหน้าลงไปทันที ประหนึ่งถูกรังแกจนน่าสงสาร

“แม้ว่าอินลั้วไม่ต้องรู้สึกประหม่า ข้าเพียงแค่นี้ก็ไม่มีอารมณ์ทนพอจะฟังเรื่องราวอะไรซะ ข้ายังเป็นเรื่องโกหกที่มีช่องโหว่มากมายด้วย เรื่องเมื่อครู่ข้าไม่พูดแล้ว แค่ว่าสถานที่ที่เจ้าเลือกให้อาหารปลา ถูกทั้งกาลและเทศะ ขาดก็แต่คนร่วมมือ อาทิตยตกยามอัสดงส่องแสงงดงามลงตรงมุมหนึ่ง ขอแค่คุณชายแก้เปิดประตูก็จะสามารถเห็นรูปร่างสวยงามของเจ้าได้ ผู้ชายส่วนใหญ่จะตาบอดทันทีที่หัวใจสั่นไหว มองการแต่งหน้าบางๆ อันล้ำเลิศของเจ้าไม่ออก สาวใช้ชั้นสามที่จงใจทำตัวน่าสงสาร อยู่ในตำแหน่งที่ผ่านการคัดเลือกซ้ำแล้วซ้ำเล่า คิดเพียงอยากได้บุรุษที่รู้จักรักหยกถนอมบุปผา”

กลอุบายนี้จินลี่เงินเชียงเคยใช้เมื่อครั้งอายุสิบสี่ แต่อีกฝ่ายใจเด็ดกว่าอินลั้ว เลือกวันในฤดูหนาว ตกลงไปในทะเลสาบตะโกนร้องให้พี่เหียนช่วยชีวิต และล้มป่วยตลอดฤดูหนาว ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา จินลี่เงินเชียงก็ล่อลวงจิตวิญญาณของเหียนเหียนไปหลายส่วน ไม่ว่าชาวเจียหนานกับซีเลี้ยวซีจะพูดจนปากเปื่อยปากแฉะสักเพียงใด เหียนเหียนก็ไม่เชื่อว่าจินลี่เงินเชียงผู้ซึ่งถูกโอรมาตั้งแต่เด็กจะทำเรื่องโหดร้ายเพียงนั้นกับตัวเอง

อินลั้วซ่อนตาขึ้นด้วยความประหลาดใจ น้ำตาไหลคลออยู่ในดวงตา “ข้าไม่...จะทำ...”

ซางเจี้ยนหนานหันกลับ ขาช้างหนึ่งก้าวข้ามธรณีประตูเข้าไป “เจ้าอย่าแสร้งทำเป็นร้องไห้ ข้าไม่สนใจว่าเจ้าอยากจะเอาอกเอาใจใคร เพียงแต่ข้าไม่ชอบคนโง่ เจ้าเียนกรานจะพูดคุยกับข้า ข้าจึงปากไวไปชั่วขณะ หวังว่าเจ้าจะแก้ไขเสีย ไม่อย่างนั้นก็พยายามให้มากขึ้น” ขาอีกข้างก้าวข้ามธรณีประตูเข้าไป ผลักมือไปด้านหลัง ปิดประตูดัง...ปัง

อย่าหาว่านางใช้น้ำใจคนถ่อยมาวัดใจวิญญูชนเลย นางถูกคนถ่อยเอาเปรียบมามากเกินไป จึงไม่ยอมทนต่อไปแล้วจริง ๆ

ประตูปิดแล้ว ภาพของอินลั่วก็ถูกโยนทิ้งไปในทันที ซางเจี้ยนหนานเดินไปตามระเบียบทางเดินของทะเลสาบที่เงียบสงบ สองข้างทางไม่มีคน และไม่ได้ยินเสียงคน ดูเหมือนว่าจะเป็นจริงดังที่อินลั่วพูด หวังฟ่านหลินยังไม่กลับมา แต่หาว่า...

นางเชื่อในนิสัยขบถของตนเอง!

เมื่อเกิดความคิดเป็นขบถขึ้นมา อุปนิสัยก็อันธพาลอย่างสมบูรณ์ แม้แต่เทพบนสวรรค์ก็ล้าช้อยุด!

ซางเจี้ยนหนานมองไปที่หอเล็กทางด้านซ้าย ศาลากลางน้ำทางด้านขวา จากนั้นก็เดินไปยังศาลากลางน้ำ

หวังฟ่านหลินชอบทำสิ่งต่างๆ ในศาลากลางน้ำ เขียนอักษรวาดภาพ ทำหน้ากาก มีทั้งเตาอุ่น เตาเผาเครื่องหอม อุปกรณ์ชงชา ทั้งยังมีสิ่งล้ำค่าในห้องหนังสือ ทุกอย่างครบครัน หากอยากออกไปเที่ยวเล่น ก้าวเท้าเพิ่มอีกก้าวเดียวก็สามารถขึ้นเรือล่องน้ำท่องทัศนจรได้แล้ว

ถึงแม้ตอนนี้ศาลากลางน้ำจะไร้ผู้คน เรือก็ไม่เห็นแม้แต่ลำเดียว แต่ซางเจี้ยนหนานกลับเดินไปอย่างตื้อรัน ราวกับว่าเมื่อนางไปยืนตรงนั้น หวังฟ่านหลินจะปรากฏตัวออกมาจากความว่างเปล่า

นางตม่น้ำและตม่น้ำในศาลา เช็ดหน้ากากกระต่ายอย่างจริงจัง

สามรอบจนค่อยๆ ไม้รู้สึกว่าแขนขายังห้อยอยู่บนร่างกาย ดวงตะวันก็คล้อยไปทางทิศตะวันตกกลับขอบฟ้าไปครึ่งหนึ่ง กำลังจะเชือแล้วว่าความต้อร้นของตนเองไม่ได้มีอภินิหารมากนัก...

ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงความเคลื่อนไหวเบาๆ

เหมือนหินก้อนเล็ก ๆ ตกลงไปใน่บ่อดังจ๋อม!

ซางเจียหนานมองตามเสียง สะโง้งหน้าออกไปอีกด้านของศาลากลางน้ำ ตกใจที่ได้เห็นว่าสถานที่ซึ่งเดิมทีเป็นทะเลสาบทั้งหมดกลับมีทางเดินหินกว้างขนาดสองฝ่าเท้าลอยอยู่ ทางเดินหินคดเคี้ยวไปตามพุ่มไม้สูงทึบ ไม้รู้ทะเลลู่ไปทิศทางใด

นางกระโดดอย่างคล่องแคล่วออกจากรั้วศาลาโดยไม่ลังเล เดินเลี้ยวผ่านพุ่มไม้ที่บังตบ้างสายตา ทันใดนั้นก็เห็นเรือลำเล็กลอยอยู่ในทะเลสาบ

ที่หัวเรือมีคนคนหนึ่งนั่งอยู่ มือสองข้างจับกราบเรือ วางเบ็ดตกปลาไว้ข้างๆ สายเบ็ดสีเงินสะท้อนแสงระยิบระยับทอดลงในน้ำ มวยผมสูงของเขาหลวมลู่แล้ว ดูยุ่งเหยิงประหนึ่งนักดาบพเนจร เลือ่คลุมสีครามอาบไล้แสงอาทิตย์อัสดงสีแดง แขนเสื้อขนาดใหญ่ทั้งสองข้างม้วนขึ้นบนไหล่เผยแขนยาวเปลือยเปล่า ระลอกคลื่นโยนตัวขึ้นลง ขากางเกงม้วนขึ้นเหนือเข่า เท้าเปล่าถูกน้ำกระเซ็นใส่เป็นครั้งแรก

อาจเพราะได้ยินเสียงความเคลื่อนไหว เขาจึงหันมอง ดวงตาเคลือบเงาจุจาวตริกาล คิ้วดุกฎเขาห้งไกล แสงสุดท้ายของอาทิตย์อัสดงลับขอบฟ้าทำให้ความเยือกเย็นหยิ่งยโสของเขาดูอ่อนโยนลง คลื่นน้ำแผ่วเบาของทะเลสาบเป็นเหมือนทะเลเมฆใต้เท้าเขา แม้ไม่ได้ยั้มก็ยังคงถ่อมตนอ่อนน้อม รวากับเกิดมาพร้อมความสว่างโชติช่วง ดูดวงดาวอบอุ่นที่ช่วยนำทางผู้หลงทิศในคำคินอันหนาวเหน็บ

“เสี่ยวซาน”

กลางวันและกลางคืนสลับสับเปลี่ยนในพริบตา จันทราขาวทอแสง
เงิน ผืนฟ้าเมฆาสลับชั้น เทพเซียนเหาะเหินในหัวใจของช่างเจี๋ยหนาน
ดวงตาเรียวดูจิบไม่ดูปวดร้าวใจในทันที

นอกจากเขาจะยังมีใครอีกเล่า

บนโลกนี้ นอกจากเขาแล้วจะยังมีใครอีก

ชื่อนั้นติดอยู่ที่ริมฝีปาก ช่างเจี๋ยหนานเปิดปากแต่กลับไม่สามารถ
ส่งเสียงออกมาได้ หลายสิ่งหลายอย่างแวบเข้ามาในสมองอย่างรวดเร็ว

หากจะให้บรรยายชีวิตของเขาในประโยคเดียว ชูอวี่จินเปลี่ยนใจ
เมื่งหยวนรับผิด อุหมีงใส่ไคล้ หม่าเจิงจินก่นโทะ บางทีอาจยังมี
ประสบการณ์ที่เจ็บปวดยิ่งกว่าซึ่งนางไม่รู้อยู่อีก บีบคั้นให้เขาได้แต่ต้อง
เดินไปบนทางตัน ละทิ้งช่วงเวลารุ่งโรจน์ที่สุดในชีวิตเหล่านั้นไป

หากไม่เป็นเช่นนั้น เหตุใดเขาจึงถูกเหยียดหยาม เย็นชา และ
กระตังขยแหยงชื่อนั้นถึงเพียงนั้น

ช่างเจี๋ยหนานเดินไปยังเรือลำเล็ก

ทางเดินหินครึ่งหลังยังจมอยู่ในทะเลสาบด้วยกระแสน้ำลดลง
ไม่ทัน นางกลับก้าวไปอย่างไม่ลังเล ปล่อยให้น้ำในทะเลสาบท่วมรองเท้า
และชายกระโปรง เมื่อไปถึงหน้าเรือ น้ำก็สูงเหนือหัวเข่าแล้ว

อย่างไรก็ตาม ดวงตาทั้งคู่ที่เดิมที่ชุ่มไปด้วยน้ำกลับเปลี่ยนเป็น
สว่างใสดูจดวงดาว รอยยิ้มมุมปากกลดสี

“หวังฟ่านหลิน เจ้ากำลังทำอะไร” ช่างเจี๋ยหนานป็นกราบเรือ
เพื่อขึ้นไปบนเรือ แล้วนั่งหันออกข้างนอกเลียนแบบคนผู้นี้ เตะน้ำ
ทิ้งรองเท้าปักลาย

เงาจันทรในทะเลสาบแตกสลายเป็นเสียง ๆ ทิวทัศน์หมู่เมฆ
อันงดงามอลังการก็กระจัดกระจายด้วยเช่นกัน

“ตกปลา” หวังฟ่านหลินหัวเราะผืดผื่น “เสี่ยวซานอยากรู้หรือไม่ว่า

โยเข้าจึงตกปลา ลองทายมาลักประโยค”

“ประเดี๋ยวเจ้าก็จะให้ข้าลองเดาดูอีก” สีหน้าท่าทางของช่างเจียหนานดูไม่ส่ออารมณ์ “ผู้มีใจยินยอมย่อมติดเบ็ด เจ้าคาดการณ์ไว้แล้วว่าข้าจะไม่จมน้ำตาย จึงรอให้ข้านี้ได้แล้วมาติดเบ็ดด้วยตัวเองใช่หรือไม่”

หากผู้ตกปลารูปโฉมงดงามเพียงนี้ ปลาคงจะมุดเข้าท้องเรือเองเลยกระมัง

หากมีคนบอกว่าตนตายไปแล้ว ใครจะบอกได้ว่าคนผู้นี้ยังมีชีวิตอยู่ หวังซีเมิ่ง ลาก่อน!

นาง ช่างเจียหนาน ขอสาบานต่อเขาหนานซานว่า จากนั้นไปนางจะคบค้าสมาคมกับหวังฟ่านหลินอย่างมีชีวิตชีวาที่สุด ไม่สับสนงงววยกับใบหน้านี้อีก!

ผลปรากฏว่าทางด้านช่างเจียหนานเพิ่งสาบานจบ ตั้งใจจะละทิ้งอดีตและมองไปข้างหน้า คนบางคนจากทางด้านนั้นก็ลากช่างเจียหนานถอยหลังกลับไปหนึ่งแสนก้าวอย่างคาดไม่ถึง...

“หวังซีเมิ่งคือข้า ข้าคือหวังซีเมิ่ง”

ดวงตาทั้งคู่ของช่างเจียหนานแทบถลน นางหันหน้าไปจ้องหวังฟ่านหลินซีเมิ่ง ดวงตาราวกับจะกลืนกินคนได้

หวังฟ่านหลินหลุดหัวเราะ หยิบคันเบ็ดขึ้นมาฉ้วนสาย ตกกล่องใบเล็กได้ใบหนึ่ง กล่องใบนั้นเหมือนกับครั้งที่แล้วที่ใช้ในพิธีจวโจวไม่มีผิด อันที่จริงก็จะใช้เพื่อล่อเสี่ยวซาน ในเมื่อเสี่ยวซานมาแล้ว เขาก็ไม่ต้องแขวนเอาไว้อีก

ตอนนี้ช่างเจียหนานมองเห็นได้แล้ว เปิดกล่องออกเห็นยาแก้พิษชื่อจุหนึ่งเม็ดดังคาด นางเก็บไว้ จากนั้นเห็นหวังฟ่านหลินหันมาและวางคันเบ็ดพาดขวางข้างเรือ นางจึงพูดประโยคหนึ่งขึ้นมาฉับพลัน

“ผู้ตายจากไปตลอดกาลแล้ว จากนั้นไปเสียวานจะไม่จำผิดอีก หวังซีเมิ่งก็คือหวังซีเมิ่ง หวังฟ่านหลินก็คือหวังฟ่านหลิน เจ้าไม่ใช่เขา แต่อย่างใด”

หวังซีเมิ่งคือแสงประกายเมื่อครั้งซางเจี๋ยหนานอายุสิบสามปี ส่วน หวังฟ่านหลินคือแสงสว่างที่หลบเร้นเมื่อครั้งซางเจี๋ยหนานอายุยี่สิบเอ็ดปี แสงสว่างที่หลบเร้นคอยเกื้อหนุนยามมืดสลัว ปลุกเร้าให้ฮึกเหิม ความประหลาดใจปรากฏขึ้นในดวงตาของหวังฟ่านหลิน “ข้า คิดว่าหากยอมรับว่าข้าคือคุณชายเจ็ดแล้ว เจ้าจะร้องไห้ด้วยความดีใจ กว่าแชนเลื้อยของข้าเซ็ดน้ำมูกน้ำตา” แม่นางผู้นี้ไม่เคยทำให้เขารู้สึก เบื่อหน่ายเลยจริงๆ สมongที่ชาญฉลาดนั้น ไม่ว่าจะชนะหรือแพ้ก็มักจะ ทำให้เขาต้องใช้ความคิดเสมอ

ซางเจี๋ยหนานโต้กลับด้วยการเสียดสี “ข้านึกว่าเจ้าจะโล่งใจ เป็นปลิดทิ้งเมื่อข้ายอมรับว่าคุณชายเจ็ดไม่อยู่แล้ว อย่างไรก็ตามเสียผู้ที่ หุกซ์ทรมานที่สุดเมื่อฟังคำพูดเช่น ‘ตอนเด็กเก่งกาจ โตไปใช้ว่าจะมี ฝีมือ’ ก็คือข้าเอง”

ใช่ คิดว่าคนตายไปแล้วอันที่จริงยังมีชีวิตอยู่ นี่คือข่าวดีของ สวรรค์ แต่หวังฟ่านหลินไม่จำเป็นต้องรู้ว่านางคิดอะไรอยู่ในใจ หากรู้แล้ว ทางลึงที่กระดกขึ้นฟ้าอยู่แล้วจะไม่แหงทะลุฟ้าเลยหรือ

หวังฟ่านหลินหัวเราะเสียงดัง “ฮ่าๆๆ เสียวานเข้าใจข้า ข้า เกลียดคนที่บอกว่าข้าเหมือนพี่เจ็ด และบอกว่าเขาเย้ยหยันอย่างนั้น อย่างนี้จริงๆ สำหรับข้า ก็แค่ภาพภาพหนึ่งผลักดันเด็กหนุ่มที่ไม่รู้เรื่อง รู้วามขึ้นสู่ที่สูงเร็วเกินไป จนไม่เหลือทางเลือกอื่นนอกเสียจากตกลงมาสู่ จุดต่ำสุดพังพินาศเท่านั้น”

นางเข้าใจเขาเสียที่ไหน หลังจากคิดเรื่องนี้อย่างจนใจ ซาง-เจี๋ยหนานก็อดถามไม่ได้ “หรือว่าสิ่งที่เมิ่งหยวนพูดเป็นความจริง”

หวังฟ่านหลินถามกลับ “เมิ่งหยวนพูดว่าอะไร”

“เขาสารภาพทุกอย่างกับเจ้า พอเจ้ารู้ว่าถูกขโมยความรักไป ความโศกเศร้าก็กัดกินหัวใจ คิดไม่ตกขึ้นมาชั่วขณะ จึงกระโดดหน้าผาฆ่าตัวตาย” ซางเจี่ยหนานบอกกล่าวเขา

หวังฟ่านหลินหุบยิ้ม แค้นเสียงฮี้เชิงดูถูก “เมิ่งหยวนถือเป็นอะไร”
ซางเจี่ยหนานรู้ทันแล้ว “เช่นนั้นเพราะเหตุใดกันแน่”

“เมื่อสังหารลอบกัด เมิ่งหยวนโง่เง่าผู้นั้นขัดขวางคนยิงธนูไว้พอดี คน สถานที่ เวลาล้วนเหมาะสมอย่างยิ่ง” หวังฟ่านหลินชี้สองนิ้วขีดกันไปที่หัวใจของเขา “ลูกธนูดอกหนึ่งทะลุผ่านไป อีกเพียงนัดเดียวก็จะอาการหนักเกินเยียวยา และอีกเพียงนัดเดียวเช่นกันที่ข้าจะโน้มหน้าสูยฮ่องเต้สำเร็จ ให้แม่ทัพใหญ่จ้าวสงครามไปที่ชายแดนเหนือก่อน ตอนนั้นกองกำลังของต้าจินยังรวบรวมไม่ครบสมบูรณ์ และยังเป็นช่วงฤดูหนาวที่กองทัพขาดเสบียงอาหารและกำลังพลพอดี ย่อมรับมือไม่ทัน แม้ไม่สามารถดับความทะเยอทะยานของต้าจินได้ แต่ก็ทำลายกำลังขุมใหญ่ที่สุดของพวกเขาได้ แลกกับความสงบสุขสองสามปี ไม่ถึงกับ...”

เมื่อคิดถึงฉากโศกนาฏกรรมที่บ้านเมืองถูกทำลายในตอนนั้น มือที่ชี้ไปยังหัวใจของหวังฟ่านหลินก็กำแน่น เขาได้รับบาดเจ็บสาหัสหนีเข้าไปรักษาในหุบเขาลึก ยากเย็นแสนเข็ญกว่าจะได้ลงจากเขา แต่กลับเห็นผู้อพยพลี้ภัยจำนวนนับไม่ถ้วน จึงรู้ว่าทุกอย่างถึงบทสรุปแล้ว ความรู้สึกนั้นไม่ได้ดีไปกว่าความรู้สึกเมื่อครั้งที่วนเวียนอยู่ระหว่างเส้นแบ่งความเป็นความตายเลย

ซางเจี่ยหนานมองลึกเข้าไปในดวงตาของหวังฟ่านหลิน “ข้ารู้ว่าคุณชายเจ็ดมีปณิธานอันยิ่งใหญ่”

หากไม่มีความมุ่งมั่นปรารถนาและความเด็ดเดี่ยวนั้นแล้ว จะวาดภาพวิหัตต์ศัญญาเขม่น้ำอันงดงามได้อย่างไร!

แต่หวังฟ่านหลินกลับเปิดเผยสภาพจิตใจอันอ้างว้างเปล่าเปลี่ยวของเขา “คุณชายเจ็ดมีปณิธานอันยิ่งใหญ่ แต่คุณชายก้ำกัลรักอิสระ หากมีไช้เพราะถูกคนผู้หนึ่งยั่วยุ ก็คงไม่ยุ่งเรื่องกิจการบ้านเมือง ทั้งยังไม่เรียกร้องความเป็นธรรมจากใคร เทียวเล่นกินดื่มไปทั่วทุกหนแห่ง วางแผนใช้ชีวิตสบายๆ ไปตลอด”

“ข้าก็แค่เตะเจ้าครั้งเดียวมิไช้หรือ” คนผู้หนึ่งที่ว่าไม่คิดว่ามันเป็นเรื่องใหญ่!

แวตตาของหวังฟ่านหลินมีดมนหม่นหมองมาก “เช่นนั้นแม่นางเสี่ยวซานจะให้ข้าเตะบันท้ายคืนสักครั้งหรือไม่”

ซางเจี่ยหนานเลิกคิ้ว ตอบอย่างคล่องแคล่ว “เจ้ากล้าหรือ! เจ้าจะเตะด้วยขาข้างไหน ข้าจะตัดมันเสีย!” บันท้ายข้าจะเตะตามใจชอบได้หรือ

“ดูเอาเถอะ” หวังฟ่านหลินเอียงศีรษะ “เจ้ากับข้าเหมือนกันทั้งคู่ ข้าได้พยายามไม่ได้”

เพชรตัดเพชร บ้าบิ่นพอกัน

แม้หวังฟ่านหลินพูดถูก แต่ซางเจี่ยหนานก็ยิ้มเยาะ แล้วเอ่ยอย่างตื้อรัน “ข้าไม่ได้สนใจเรื่องศักดิ์ศรีมากนัก เพียงเพราะข้าเป็นสตรีหรือกันนะ”

สีหน้าของหวังฟ่านหลินดูผ่อนคลายลงเล็กน้อย “โยข้าจึงได้ยินแม่นางเสี่ยวชีพูดว่าต่อให้เจ้ามีชีวิตอยู่อย่างทุกข์ทรมาน แต่ถึงตายก็จะรักษาศักดิ์ศรีไว้เล่า”

คนทรยศที่พอเห็นอาหารก็หลุดปากคนนั้นนะหรือ! ซางเจี่ยหนานยิ้มแห้งๆ “หากข้าตายก็จะต้องรักษาศักดิ์ศรี ข้าจะยอมเป็นสหายร่วมเรียนให้...” พูดคำว่าคู่หมั้นของเจ้าไม่ได้ “ลูกพี่ลูกน้องเจ้า เป็นเด็กรับใช้มือกระบี่ให้เจ้า ทำงานจิปาเถให้ท่านอาหญิงข้าหรือ”

“เรื่องเหล่านั้นจะไปเหมือนกันได้อย่างไร ด้วยอุปนิสัยของเจ้า เสี่ยวซาน เรื่องที่เกี่ยวข้องกับศักดิ์ศรีล้วนเป็นเรื่องส่วนตัวของตนเอง ส่วนเรื่องใหญ่ระหว่างเจ้ากับแม่นางเสี่ยวซี ต่อให้ต้องกล้ำกลืนความไม่เป็นธรรมเพียงใดก็อดทนเอาไว้ได้ ไม่นับว่าเป็นเรื่องศักดิ์ศรี ส่วนเรื่องเก่าๆ ของข้าเหล่านั้นผ่านไปนานมากแล้ว จะพลิกค้อนอย่างไรก็ไม่มีอะไรใหม่แล้ว” เห็นได้ชัดว่าหวังฟ่านหลินมีรอยยิ้มแวบผ่าน “อุปนิสัยในตอนนี่ของข้า ศักดิ์ศรีจะสำคัญเพียงใด ก็ไม่สำคัญเท่าผลประโยชน์ของตนเอง เรื่องที่เกี่ยวข้องกับตัวเองจะไม่ยอมปล่อยให้ผ่านไปอย่างสะเพร่า เสี่ยวซานบอกข้ามาซิว่า ไยจึงไม่ฟังคำข้า ลำบากเพียงนี้แล้ว ถึงเพิ่งกลับมา”

ตอนตกปลา พระอาทิตย์ก็จะลับขอบฟ้าแล้ว รู้สึกว่าหัวใจไฟลุกโชนจนเกินควบคุม ประหนึ่งจะแผดเผากระดูกในร่างเขาจนหลอมเหลว แทบจะขอให้คนไปปิดทั้งแม่น้ำ

หวังฟ่านหลินคิดมาตลอดว่า กระดูกเขาแข็งแกร่งดุจงูเห่า แตกสลายได้เพียงอย่างเดียว แต่หลอมละลายไม่ได้

“...” ซางเจี้ยนหนานเงยไป แอบคิดว่าคนผู้นั้นมองนางทะเลปฐรูปร่างเกินไปแล้ว แต่ภายนอกแสสร้งทำเป็นไม่มีอะไร และเปลี่ยนมาพูดถึงเรื่องที่เกิดขึ้นต่อมา “หลังจากที่ข้าขึ้นเรือเดิมทีก็ราบรื่นดี แต่คาดไม่ถึงว่าเจิ้งเฟิงก็อยู่บนเรือเช่นกัน และแอบคุยกับหม่าเจิงจวินในห้องโดยสาร หม่าเจิงจวินพูดถึงฟุจินกับเจ้า แต่มีความเป็นไปได้สูงที่จะหลอกเจ้า ผู้ที่พวกเขาสองสามีภรรยาฟังคำสั่งยังมีคนอื่นอีก แล้วดูเหมือนว่าจะเป็นคนที่ทำร้าย... คุณชายเจ็ดในตอนนั้น และคนผู้นั้นควบคุมหัวหน้าผู้เฒ่าพรรคฉางไป ฟังดูมีอำนาจมาก ทั้งคู่ปรึกษากันว่าควรจะหนีไปหรือไม่ แต่ก็หวาดกลัวอำนาจของคนผู้นั้น เจิ้งเฟิงยังพูดขึ้นว่าจะสามารถขอความช่วยเหลือจากตระกูลหวังได้หรือไม่ แต่หม่าเจิงจวินคัดค้าน

บอกว่าตระกูลของเจ้ายังปกป้องไม่ได้แม้แต่ลูกหลานตนเอง จะปกป้องคนภายนอกได้อย่างไร”

นางแอบมองหวังฟ่านหลินแวบหนึ่ง กลับเห็นเขามีสีหน้าอารมณ์มึนมน ไม่ได้อาฆาตเคັนเลยแม้แต่หน่อย ชางเจี่ยหนานจึงถามอย่างอวยากรู้
อยากเห็น “ข้าได้ยินมาว่าท่านย่าของเจ้าคุกเข่าอ้อนวอนขอความเมตตาจากไทเฮา สัญญาว่าบุตรตระกูลหวังจะไม่เข้าวังหลัง จึงสามารถทำให้คุณชายเจ็ดรัชชือเสียดังอันบริสุทธิ์ไว้ได้”

“เวลานี้ในราชสำนักตระกูลชวยอยู่ฝั่งซ้าย ตระกูลหวังอยู่ฝั่งขวา แม้ฝั่งซ้ายจะสูงกว่าฝั่งขวา แต่เป่ยตูในตอนนั้นตระกูลหวังเรืองอำนาจ พี่สาวน้องสาวที่โดดเด่นในตระกูลมีไม่น้อย ฮ้องเต๋อคงก่อนมีความคิดที่จะรับเป็นก๊วยเฟยหรือชายารชทายาท ไทเฮาในตอนนั้นเป็นฮองเฮา อายุสี่สิบกว่าๆ อีกทั้งคิดจะต่อสู้อู่ช่วงชิงเพื่อตระกูลมารดา ย่อมหวาดกลัวเรื่องนี้มากเป็นธรรมดา”

หวังฟ่านหลินพูดกระซิบได้ใจความ และแฝงความปากหวาน-
กันเปรี้ยว



ดวงจันทร์ลอยคล้อย ทางทิศตะวันตกของต้นหลิว ทางข้างเผือก
ม้วนขดในสายลมราตรี

หวังหวังฟ่านหลินเล่าเรื่องราวในอดีตที่ไม่เหมาะให้พูดถึง ซางเจี้ยนหนานเป็นผู้ที่มาจากหน่วยลับ ย่อมเข้าใจเรื่องราวต่างๆ ในนั้นเป็นอย่างดีอยู่แล้ว จึงมีสีหน้าเรียบเฉย “ชีวิตบั้นปลายของซูยฮงตั้งนั้นยากลำบาก องค์กรชทายาทในตอนนั้นก็ไม่ใช่ฮงเต๋องค์ปัจจุบัน ดังนั้นในความโชคร้ายก็ยังมีโชคดี บรรดาพี่สาวน้องสาวเจ้าถือว่าหนีย้ายพิบัติหนึ่งพันแล้วเช่นกัน”

หวังฟ่านหลินยิ้มเล็กน้อย “เพราะเหตุนี้ข้าจึงชอบคุยกับแม่นางเสี่ยวชาน น้อยนักจริงๆ ที่จะได้เห็นสตรีเข้าใจสถานการณ์ปัจจุบันชัดเจน เช่นนี้ เข้าใจได้ทันทีแม้กล่าวเพียงเล็กน้อย ในเมื่อเจ้าได้ยืมบทสนทนาของคู่สามีภรรยาหมาเหิงจวิน รู้หรือไม่ผู้ที่บงการพวกเขาคือผู้ใด”

ซางเจี้ยนหนานส่ายหน้าถอนหายใจ “ทั้งสองคนพูดกันอย่างระมัดระวังพอสมควร ข้าเห็นพวกเขาพูดจบเตรียมจากไป ก็นึกแผนการหนึ่งขึ้นได้”

“อ้อหรือ” หวังฟ่านหลินถาม แต่สายตากลับเลื่อนไปที่ไหล่ขวาของซางเจี้ยนหนาน ตรงนั้นแขนเสื้อขาดวิน แล้วยังมีสีแดงจางๆ ที่ไม่ชัดเจน

คิวจึงขมวดโดยไม่รู้ตัว “ได้รับบาดเจ็บได้อย่างไร”

ช่างเจี้ยนหนานยกไหล่อย่างไม่แยแส ทำให้เจ็บปวดขึ้นมาอย่างรุนแรงจนต้องสูดหายใจหนึ่งเฮือกและส่งเสียงคราง “ฟังข้าเล่าต่อไปก็รู้แล้ว คำพูดของเจิ้งเฟิงแฝงความขุ่นเคืองและอ่อนล้า ผู้ที่มีความสามารถในการต่อสู้เช่นข้าไม่มีเหตุผลที่จะไม่จู่โจมทั้งที่เห็นสถานการณ์เอื้ออำนวย จึงลัดผ่านรอยแยกของฉากกันออกไป เกลี่ยกล่อมให้ทั้งสองคนหนีตายด้วยท่าทางและน้ำเสียงที่ดี จากนั้นพวกเราพรครกระต่ายจะคุ้มครองเอง พวกเขาจะได้นอนหลับสบายไร้กังวล”

หวังฟ่านหลินรู้สึกขบขัน เห็นได้ชัดว่าไม่เชื่อว่าจะง่ายตายเพียงนั้น “เกลี่ยกล่อมด้วยท่าทางและน้ำเสียงที่ดีหรือ”

ช่างเจี้ยนหนานหัวเราะคิกคัก “หมาเหิงจวินดิ้อรันไปหน่อย แต่ทว่าพอข้าบอกเขาว่าวันนี้เจ้าตั้งใจจะตายไปพร้อมกัน อีกทั้งยังกินยาพิษของเสี่ยวซีเข้าไปหนึ่งเม็ด เขาก็ไม่พูดอะไรอีก ต้องขอบคุณดอกไม้ไฟของเจ้าที่มอบให้ ดูเหมือนเขาจะได้รับความกระทบกระเทือนมาก สุดท้ายก็ยินดีด้วยน้ำเอง” พูดถึงตรงนี้ก็แอบมองสีหน้าอารมณ์ของหวังฟ่านหลิน “ว่าแต่ ดอกไม้ไฟต้นไม้สีดำเผิใบของเจ้านี้คืออย่างไรกันแน่”

หวังฟ่านหลินสีหน้าท่าทางสบายๆ ราวกับไม่ได้ยินคำว่า ‘ตายไปพร้อมกัน’ “หมาเหิงจวินมีชื่อเสียงจากการวาดภาพลายเส้น ต่อมาก็ได้รับอิทธิพลจากความชอบของฮุยฮองเต้และละทิ้งความสามารถที่ตนถนัด เปลี่ยนไปวาดภาพทิวทัศน์ วันนี้ให้เรือดอกไม้ไฟที่ทำขึ้นพิเศษแก่เขา แค่ว่าหวังว่าเขาจะฟื้นความมั่นใจในวันวานของตนเองกลับมาไม่อีกจรรยาผู้อื่นอีก”

ช่างเจี้ยนหนานมองจ้องหวังฟ่านหลินในทันที พูดเป็นนัยให้เขาสารภาพออกมาตรงๆ อีกครั้ง “จากนั้นรอนจนกระทั่งเขาตระหนักถึงความตั้งใจดีของเจ้า ยินดีปล่อยระเบิดหนูดินจำนวนมากจมเรือของตนไป

มีเจ้าเป็นสหายร่วมทางไปยมโลก เขาก็จะตายตาหลับได้แล้วนั่นหรือ”

หวังฟ่านหลินกลับมามองดวงตารูปทรงใบไม้ดงามของซางเจี้ยนนานคูนั่น ขมวดคิ้วแล้วค่อยเลิกคิ้ว ใบหน้าไม่สบอารมณ์อย่างยิ่ง “เสียซานเจ้าพูดบายเบี่ยงอีกแล้ว”

ซางเจี้ยนนานยิ้ม ตกลง ว่ากันไปทีละเรื่อง “หมาเจิ้งจวินว่ายน้ำเก่ง ทั้งยังคุ้นเคยกับน้ำในเขตนั่น บอกข้าว่ามีถ้าริมน้ำซ่อนอยู่ สามารถหลบได้ รู้เสียที่ไหนว่าพวกเราสามคนล่องเรือมาครู่เดียวเรือก็จะเปิดแล้ว ตอนนั้นข้าน่าจะถูกเศษไม้กระแทกเข้าจนหมดสติไป กระทั่งข้าตื่นขึ้นมา ก็อยู่บนเรือของคนอื่นแล้ว ต่อมาจึงพบกับทหารเรือของตระกูลอวี้ เจ้าเดาสิว่าเป็นอย่างไร”

“สองสามีภรรยาหมาเจิ้งจวินอยู่บนเรือของพวกเขาหรือ” หวังฟ่านหลินเดาถูกครึ่งหนึ่ง

“จะว่าอยู่ก็อยู่ ทว่าไม่อาจเอ่ยปากพูดจาได้อีกตลอดไป สองสามีภรรยาจมน้ำตาย ได้แต่เสียดายที่หมาเจิ้งจวินต้องรองจนกว่าจะถึงที่ปลอดภัยจึงจะยอมบอกข้าว่าคนผู้นั้นคือใคร และเสียดายที่เจ้าโหดร้ายกับตนเองเกินไป ไม่เหลือทางหนีที่ไล่เอาไว้บ้าง เป็นการทำพลาดโดยแท้จริง” ซางเจี้ยนนานพูดเป็นนัยอีกครั้ง

หวังฟ่านหลินยังคงไม่แยแส “ผู้ที่ช่วยเจ้าคือใครหรือ”

ซางเจี้ยนนานกล่าว “เหียนอวี้ บุตรของเหียนเหวินกง อดีตบัณฑิตสำนักศึกษาหลวง”

“เขาหรือ” หวังฟ่านหลินเองก็คงไม่คาดคิด สีหน้าจึงครุ่นคิดเล็กน้อย “ก็ใช่ หลังจากการเจรจาถึงโจรวาบริน เหียนเหวินกงได้รับการปล่อยตัว เหียนอวี้ยอมกลับมาเตรียมการก่อน เหียนอวี้ได้ชื่อว่าสื่ออยู่กลาง เพราะเขากลายเป็นต้นฮวาสายบุนจ้วงหยวนสายบุญตั้งแต่อายุน้อยไม่ถึงสิบห้าปี เป็นอย่างไร เจ้าเจอแล้วคิดว่าเขาเป็นบุรุษรูปงาม

นิสัยดีหรือ เหยียนอวี้ยังเป็นสุภาพบุรุษผู้กล้าผจญความยุติธรรมด้วย
ภูมิหลังดีเลิศ เวลานี้ยังคงไม่กลับราชสำนัก และยังไม่หวนคืนอำนาจ
และอิทธิพล ถ้าหากเจ้าซอบ ตระกูลหวังของข้าอาจออกหน้าให้เจ้าได้
ขอแค่เจ้าเอาหยกพกของข้ามาแลก”

ซางเจี้ยนหนานไม่สบอารมณ์ “คุณชายเก่า ตอนนีใช้เวลาพูดเรื่อง
แต่งงานหรือ ในเมื่อสองสามีภรรยาหมางใจจนเสียชีวิต เบาแสว่าใคร
ต้องการทำร้ายเจ้าก็ขาดไปแล้ว”

ดวงตาหวังฟ่านหลินเปล่งประกาย ซางดูเหมือนผ่อนคลายสบายใจ
จริงๆ “มิใช่ว่ายังมีราชบัณฑิตอีกคนหรือ”

“หรือว่าหมางใจจนไม่ได้อ้างชื่อส่งเดช” ซางเจี้ยนหนานเบิกตาเรียว
“ใช่หรือไม่ ตรวจสอบก็รู้” จู่ๆ หวังฟ่านหลินก็ชี้ไปที่ไม้พาย
ซึ่งกระเพื่อมตามน้ำอยู่ท้ายเรือ “เสี่ยวซาน ยามราตรีอากาศเย็น กลับ
กันเถอะ”

ซางเจี้ยนหนานมองไปยังผู้ที่พูดแต่ไม่ลงมือ ผ่านไปครู่หนึ่งจึงลุกขึ้น
เดินไปพายไม้พายด้วยมือข้างเดียว ขณะเดียวกันก็พูดประซดประชัน
ว่า “ดีที่เจ้าไม่สอบขุนนาง แม้ผู้มีการศึกษาปกครองได้เหล่าจึงจะสงบสุข
แต่ขุนนางขุนที่พอกอดดันก็พลันแตกสลายอย่างเจ้า ชาวหนานซ่งคงไม่ได้
มีชีวิตสงบสุขไปหลายปี”

เมื่อหัวเรือชนกับสะพานริมฝั่ง หวังฟ่านหลินจับเสาไม้ เหยียบมัน
ขึ้นไปด้วยความระมัดระวังอย่างยิ่ง ยืนมั่นคงแล้วก็หันกลับมายิ้ม “ตามที่
เจ้าพูด ขุนนางขุนทุกคนต้องเป็นเหมือนซุยเจิง เหยียนอวี้ เก่งทั้งขุน
ทั้งปู้ ได้หลักก็จะสงบร่มเย็นแล้ว?”

ซางเจี้ยนหนานตกตะลึงไปครู่หนึ่ง ลดเสียงเบาลง “นั่นก็ไม่ใช่...
ขุนนางขุนที่เป็นจ้วงหยวนอย่างซ่งจื่ออันก็ไม่เลว ไม่รู้วรยุทธ์ อย่างน้อย
เขาก็เข้ามาด้วยความสามารถตนเอง และ...” ไตร่ตรองอย่างถี่ถ้วนอีกครั้ง

ความกล้าหาญก็เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว “หวังซีเหม็งทำสี่ปรับสี่เอง ล้างพุกัน และจานฝนหมึกด้วยตัวเอง ไม่พึ่งคนอื่นแต่อย่างใด”

หวังฟ่านหลินยังคงหัวเราะ “ตอนนั้นเลี้ยวซานเป็นสาวใช้ส่วนตัวของคุณชายเจ็ดหรือ”

ซางเจี้ยนหนานตอบ “แน่นอนว่าไม่ใช่”

หวังฟ่านหลินยิ้มถามอีกครั้ง “เช่นนั้นเจ้าสนิทสนมคุ้นเคยกับคุณชายเจ็ดหรือ”

ซางเจี้ยนหนานส่ายส่ายเล็กน้อย “ก็ไม่ใช่”

หวังฟ่านหลินหุบยิ้ม “ดังนั้น คุณชายเจ็ดที่เจ้ารู้จักในตอนนั้น อาจไม่ใช่คุณชายเจ็ดตัวจริงก็ได้”

ซางเจี้ยนหนานถอนหายใจ จากนั้นก็หัวเราะและพยักหน้า “จริงอย่างที่เจ้าว่า”

แสงจันทร์ในดวงตาของหวังฟ่านหลินส่องสว่างไสว “แต่ตอนนี้เจ้ารู้จักข้าคุณชายเก่ามากแล้ว ข้าก็คือคนเกียจคร้านที่แค่กดดันก็พลันแตกสลาย”

ซางเจี้ยนหนานแอบหัวเราะ จะประชันขันแข่งกับตัวเองไปทำไม หวังซีเหม็งเป็นมังกรบนปากฟ้า หวังฟ่านหลินเป็นปลาไหลในหนองน้ำ เห็นได้ชัดว่าหวังฟ่านหลินไม่ต้องการเป็นหวังซีเหม็งอีกต่อไปแล้ว นางก็ไม่ต้องการให้หวังฟ่านหลินเป็นหวังซีเหม็งอีกครั้ง เพราะเช่นนั้นจะเป็นการดึงดวงดาวที่สว่างไสวในใจนางลงมา

“ดีมาก ข้าเคยเป็นใคร เจ้าเคยเป็นใคร แม้สำหรับเราสองในภายภาคหน้ามิใช่ไม่เกี่ยวข้องโดยสิ้นเชิง ทว่าทั้งหมดก็ผ่านพ้นไปแล้ว ข้าจะถามอีกเรื่อง ขอคุณชายเก่าโปรดตอบข้าตามความเป็นจริง” ซางเจี้ยนหนานกระโดดขึ้นฝั่ง

สะพานไม้ไผ่ที่ลอยอยู่บนน้ำสั่นไหว หวังฟ่านหลินยืนไม่มั่นคง

ต้องการจับเส้าไม้ แต่ก็คว้าได้เพียงความว่างเปล่า

ซางเจียหนานตาไวมือไวรีบคว้าข้อมือของหวังฟ่านหลินเอาไว้
จากนั้นปล่อยอย่างไม่มีแยะ “วันนี้เจ้าวางแผนรันทาที่ตายใช่หรือไม่”
หลังจากสือเป็นนัยไปมา อีกฝ่ายเอาแต่ไม่สนใจ นางจึงได้แต่ถามมาตรง

ลมราตรีพัดโชย เสียงของหวังฟ่านหลินชัดเจนยิ่ง ดุจแสงจันทร์
ที่สาดส่องลงมาตรงๆ “ไม่ถึงกับหาที่ตาย แต่หากไม่สามารถหนีจาก
หนูดินเหล่านั้นได้ จมไปกับเรือ ก็น่าจะไปสู่ความตายอย่างสงบได้”

นั่นมันไม่เหมือนกัน! ซางเจียหนานถลึงตา!

“ข้ายังไม่ได้สอบสวนให้ถึงที่สุด ยังไม่รู้ว่าใครทำร้ายกันแน่...”
ไม่ได้พาคนไปด้วยมากนัก แต่กลับบรรจุดินปืนไว้เต็มลำเรือ เตรียมทาง
รอดชีวิตไว้ให้ทุกคน แต่ตัวเขาเองกลับไม่มีแผนจะไปจากเรือ ซาง-
เจียหนานรู้สึกแปลกๆ นานแล้ว อยากจะถามมาตลอด แต่กลับลืมไป
จนกระทั่งจบเรื่อง

“เพลิงสวรรค์อะไรไร้สาระ คดีฆาตกรรมหลายสิบชีวิตของตระกูล
ซาง เลี้ยวซานเจ้าสืบถึงที่สุดจนรู้แล้วหรือไม่ว่าใครทำร้ายคนในครอบครัว
ของเจ้าทั้งหมด” หวังฟ่านหลินถามกลับ

ซางเจียหนานหลุดหัวเราะ “ที่แท้ก็เลียนแบบจากข้าจริง ๆ”

แต่ว่าเลียนแบบมาครั้ง ๆ กลาง ๆ

ซางเจียหนานดวงตาลึกลงอกดุงดงาม “เลียนแบบการแก้แค้น
อย่างช้า แก้แค้นถึงไหนก็ถึงนั้น แต่ข้าไม่ได้สอนให้เจ้าต้องตายไปพร้อมกับ
ศัตรูเสียหน่อย”

หวังฟ่านหลินยิ้มตาหยี “บนเทือกเขาต้าหวัง เลี้ยวซานสังหาร
ศัตรูที่ฆ่าบิดาด้วยมือตนเอง ไม่แยะคำพูดสุดท้ายก่อนสิ้นใจของราชา
แมงป่องพันตา แม้ตอนนั้นข้าคิดว่าเจ้ากำลังหลอกลวงตัวเองและผู้อื่น
อยู่บ้าง ภายหลังต่อมาคิดอีกครั้งกลับเข้าใจได้ไม่ยาก”

ช่างเจี้ยหนานเล็กคิ้ว

หวังฟ่านหลินพูดต่อ “ประการแรก เจ้ากลัวราชาแมงป่องลอบกัดลับหลัง ประการที่สอง กลัวราชาแมงป่องโกหก คนอย่างราชาแมงป่องคิดถึงแต่ผลประโยชน์ของตนเอง ยึดครองถ้ำที่บิดาเจ้าใช้ซ่อนเสบียงอาหารและอาวุธไว้แต่เพียงผู้เดียว แสดงให้เห็นว่าเห็นแก่ตัวถึงที่สุดและชั่วช้าสามานย์ยิ่งนัก เจ้าไม่เชื่อเขาถือเป็นการกระทำที่ชาญฉลาด แม้จะมีความเป็นไปได้ที่ราชาแมงป่องจะพูดความจริงก็ตาม”

ช่างเจี้ยหนานเงยหน้าขึ้นอย่างล่ำพองใจ “เหตุใดข้าจึงต้องเสี่ยงอันตราย ยิ่งไปกว่านั้นขอเพียงแค่นี้ยังมีผู้ร้ายตัวจริง ไม่ช้าก็เร็วตัวข้าเองก็จะสืบทอดความจริงจนปรากฏ ถึงไม่ฟังคำพูดไร้สาระของราชาแมงป่ององค์ชายสี่แคว้นเหลียวก็โผล่มาตรงหน้าข้าอยู่ดี เพียงแต่คุณชายเก๋เก็บจดหมายเหล่านั้นไว้ในมือ ข้าจึงไม่สามารถหาเบาะแสเพิ่มเติมไปอีกระยะหนึ่ง”

หวังฟ่านหลินไม่ได้ตระหนักถึงเรื่องนี้เลย “ข้าได้ยินแม่นางเสื้อวชีบอกว่า ตอนนั้นขลุ่ยเจิงก็มีจดหมายของบิดาเจ้าอยู่ในมือ เจ้าสามารถถามหาเบาะแสจากเขาก่อนได้”

ช่างเจี้ยหนานกอดพันด้วยความโกรธเกรี้ยว “เผาไปแล้ว”

หวังฟ่านหลินสีหน้าสอกลสนใจมาก “ขลุ่ยเจิงปฏิบัติต่อเสี่ยวซานค่อนข้างผิดปกติจริง ๆ”

ไครกับไครนะ ช่างเจี้ยหนานเหลือบมองหวังฟ่านหลินแวบหนึ่ง “ข้าแย้งมาเผาด้วยตนเอง ขุนนางบุ๋นขลุ่ยเดิมที่อยากใช้จดหมายฉบับนั้นเจรจาสันติกับซูเออร์น่า แล้วเขาจะเผามันได้อย่างไร”

“เจ้าเผาแล้วขลุ่ยเจิงยังยอมให้เจ้าอยู่เป็นเพื่อนน้องหกของเขาและทางร่มให้เจ้าต่อหน้าผู้คนมากมาย...” ความสงสัยในดวงตาของหวังฟ่านหลินชัดเจนขึ้นชั่ววูบ รู้สึกว่าที่ช่างเจี้ยหนานโมโหใส่เขาก็เป็น

เพราะเผด็จหมายไปแล้ว จึงเผยสีหน้าไม่สบอารมณ์ “วันคล้ายวันเกิด ท่านยาคีนนั้นชวยจึงวิ่งตามเจ้า ตอนนั้นเจ้าสวมหน้ากากกระต่าย ดังนั้นเขา จึงไม่รู้ว่กายใต้หน้ากากกระต่ายคือผู้ใด”

ซางเจี้ยนหันแสดงสีหน้าท่าทางว่าย่อมต้องเป็นเช่นนั้นอยู่แล้ว “หากขุนนางผู้ดูแลคติความของฝ่ายตรวจการรู้ว่าโจรกระต่ายคือซางเจี้ยน ซางเจี้ยนคือโจรกระต่าย ข้าจะลอยตัวเหนือทุกสิ่งเช่นนี้ได้อย่างไร”

หวังฟานหลินได้แต่ยิ้ม “โจรกระต่าย?”

ซางเจี้ยนหันยกไหล่

หวังฟานหลินกล่าวอีกครั้ง “ก็ใช่ ลูกพี่ลูกน้องท่านนั้นไม่เพียงเป็นขุนนาง แต่ยังเป็นขุนนางผู้ดูแลคติความที่เอาจริงเอาจังอีกด้วย เห็นผู้ที่ปิดหน้าปิดตาทำตัวน่าสงสัยเหล่านั้นย่อมต้องเรียกว่าโจรอยู่แล้ว แต่ข้าเห็นเขาปฏิบัติต่อเสี่ยวซานค่อนข้างพิเศษ เป็นเพราะอะไรกัน”

ซางเจี้ยนหันไม่ตอบ “เจ้าอย่าเปลี่ยนเรื่อง ข้าไม่ฟังราชาแมงป่อง ไม่ถามราชาแมงป่อง เพียงเพราะข้ารู้ว่าเขาโลภในทรัพย์สินของตระกูลซาง อาจไม่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับผู้ที่ออกคำสั่งเขา และเป็นไปได้มากกว่าจะเป็นข้อตกลงที่ใสสะอาด ไม่เช่นนั้นต่อมารราชาแมงป่องคงไม่กลายเป็นสุนัขนำทางของต้าจิน อีกอย่าง ฮูเอ๋อร์นำมามาหาหลักฐานการเลี้ยงกำลังพลขององค์ชายสีแคว้นเหลียวที่เฟิงไห่ด้วยตนเอง แสดงให้เห็นว่าต้าจินไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับคดีกวาดล้างทำลายตระกูลซางของข้า เช่นนั้นเงื่อนงำทั้งหมดก็ชี้ไปที่คนคนเดียวแล้ว”

หวังฟานหลินย่อมรู้ชัดเจนมากอยู่แล้ว “องค์ชายสีแคว้นเหลียว”

ซางเจี้ยนหันไม่ออกความเห็น “ข้าใช้เวลาหนึ่งปีสืบรู้เพียงว่าทั้งตระกูลตายด้วยน้ำมือของโจรภูเขา เหตุนี้จึงออกอุบายให้โจรภูเขา ลงจากเทือกเขาต้าหวัง แล้วลงมือสังหารราชาแมงป่อง ทำลายค่ายหู่หวัง

รู้สึกว่ามันดีที่สุดในตอนนี้แล้ว แม้ในสายตาคุณชายเก่าจะเป็นการหลอกตนเองก็ตาม จากนั้นบะแสบะใหม่ก็โผล่มา แม้จะรู้ว่าอาจมีผู้ร้ายตัวจริงแต่จะอย่างไรข้าก็ปฐทางสู่ความตายให้ตนเองอย่างคุณชายเก่าไม่ได้ ข้าไม่เหมือนผู้อื่น จะไม่ใช่ชีวิตโดยปราศจากการแก้แค้นจนกระทั่งไม่สนใจเรื่องอื่น ทุกอย่างมีการผลัดเปลี่ยน ไม่ช้าก็เร็วย่อมจะเปลี่ยนมาอยู่ในมือของข้าอยู่แล้ว ขอให้คุณชายเก่าเรียนรู้สิ่งนี้เอาไว้ จากนั้นไปให้ทะนุถนอมชีวิตเล็กๆ ของตนให้มาก อยู่อย่างสงบสุข มีชีวิตที่ยืนยาว ยืนยาวกว่าศัตรูคนสำคัญหลายสิบปี เช่นนี้ต่อให้ไม่ต้องทำอะไรก็สามารถล้างแค้นได้แล้ว”

หวังฟานหลินยิ้มไม่ออก “เสี่ยวซาน เจ้านี้ช่าง...”

ซางเจี่ยหนานแสสร่งทำท่าทางโมโหร้าย เลิกคิ้วขึ้น “ข้าช่างอะไร ข้าไม่เข้าใจเลย วันนี้คุณชายเก่าคิดอะไรกันแน่ จะมองอย่างไรหมาเจิ้งจวินก็ไม่ยอมมือคุณชายเก่า อุหิมิงก็ถูกเจ้ายิ้มมีดฆ่าคนแล้ว เห็นชัด ๆ ว่าสามารถถอยได้สบาย คิดไม่ถึงว่ากลับตั้งใจตายไปพร้อมกับหมาเจิ้งจวิน...”

“ไม่ใช่ตายไปพร้อมกัน” หวังฟานหลินพูดจบก็ฉีกยิ้ม “เดิมทีข้าตั้งใจจะรอเติกรับใช้จุดดอกไม้ไฟ มองดูสีหน้าของหมาเจิ้งจวินก็เท่านั้นเอง”

ซางเจี่ยหนานไม่แสบ “หมาเจิ้งจวินแสดงสีหน้าเสียใจภายหลังไปก็เท่านั้น ลำบากผิดไปก็เท่านั้น แม้จะได้มาอย่างยากลำบากเพียงใด กลับไร้ราคากว่าชีวิตของคุณชายเก่า ที่เมืองเจิ้งเสียงตอนนั้น คุณชายเก่าไม่สนใจความเป็นความตายของข้า ข้าคิดว่าคุณชายเก่าเลียดเย็น ปฏิบัติต่อทุกคนแบบเดียวกัน ผลปรากฏว่าก็ลำเอียงเป็นเช่นกัน จะไม่ให้ข้าคิดแค้นเคือง อยากแก้แค้นคุณชายเก่าหรือ”

หวังฟานหลินอดหัวเราะไม่ได้ “ข้าคิดว่าเจ้าแก้แค้นไปแล้วเสียอีก”

“เดะนั้นนะหรือ” ซางเจี่ยหนานแหม่ปาก สายตาทะล้น “ในสายตา

คุณชายเก่าเป็นการทำลายศักดิ์ศรี ในสายตาของข้าเป็นเพียงการบรรเทาความโกรธเกรี้ยวและคลายความเกลียดชัง จึงไม่เพียงพอหรอก”

“เพราะเห็นแก่หน้าของหวังซีเมิ่ง แม่นางเสี่ยวซานจึงลงมือไม่ได้หรือ”

หวังฟานหลินชักสีหน้า ซางเจี้ยนหนานรู้สึกว่ามันถือเป็นสีหน้าทำทางกวนประสาท กำลังจะลงมือตอบเขา

“ในเมื่อบาดเจ็บแล้วก็หยุดเถอะ เจ้ากับข้าไม่ได้เพิ่งรู้จักกัน เหตุใดต้องคิดคำนวณเสียถึงถ้วนด้วย พุดคุยสนุกสนานก็พอแล้ว อย่างไรก็ตามเสียคนคำนวณย่อมไม่อาจรู้ฟัลลิต หากเจ้าไม่ยอมฟังและไปกับจี้ผิง ข้าก็ได้แต่ต้องพาเจ้ากระโดดลงน้ำเอง ต่างคนต่างได้มีชีวิตที่ดี” หวังฟานหลินพูดพลางเดินข้ามสะพานไม้ไผ่อย่างไม่สนใจผู้ใด ขึ้นไปบนศาลากลางน้ำแล้วเอามือโพล่หลังหันกลับไปหาซางเจี้ยนหนานผู้ยืนอยู่ที่หัวสะพาน “เปลี่ยนเสื้อผ้าแล้วค่อยไป ครึ่งก่อนไปเกาะอวี้นฉา เจ้าเปลี่ยนมาสวมชุดเด็กรับใช้บ้านข้า ชุดกระโปรงชุดเดิมซักแล้ว เก็บไว้ในเรือนมาตลอด”

ซางเจี้ยนหนานเงยบสนิธ เดิมทีอยากจะโต้แย้งหวังฟานหลินว่าอะไรคือการไม่ต้องคิดคำนวณให้ถี่ถ้วน แต่ฟังคำพูดครึ่งหลังของเขาแล้วก็รู้สึกไร้กำลังจะคิดคำนวณให้ชัดเจนจริงๆ แต่ด้วยความรู้สึกไร้กำลังนี้เองหลังจากเปลี่ยนเป็นเสื้อผ้าแห้งเสร็จแล้ว นางจึงไม่ได้หลงลืมอะไรอย่างหาได้ยาก และถามหวังฟานหลินว่าจะไปเอาต่างหูคืนจากจี้ผิงได้ที่ไหน

หวังฟานหลินเอ่ยอย่างจริงจัง “โดยปกติจี้ผิงจะอยู่ในโถงฝึกวรยุทธ์ของเรือนเดียวเสียน หากเจ้าต้องการเร่งด่วน ข้าจะส่งคนไปบอกให้เขาไปที่จวนตระกูลจ้าวสักรอบ”

ซางเจี้ยนหนานคิดในใจว่า แค่นี้ก็พออะไรต้องเร่งด่วน จึงเอ่ยว่า “ไม่จำเป็นต้องให้จี้ผิงส่งกลับมาโดยเฉพาะ ครึ่งหน้าพบกันค่อยให้นางก็ได้”

หวังฟานหลินทำเพียงตอบตกลง

ช่างเจี้ยหนานก้าวออกจากตึกเล็ก หวังฟ่านหลินก็ก้าวออกจากตึกเล็กเช่นกัน

ช่างเจี้ยหนานชำเลืองมองหวังฟ่านหลินด้วยความสงสัย ดูหวาดกลัวเกินกว่าเหตุเล็กน้อย “เจ้าอย่าได้เกรงใจข้า ข้าไม่ต้องให้เจ้าไปส่ง”

“ใครบอกว่าข้าจะไปส่งเจ้า ข้าจะไปรับเจ้าหนูช่าง” หวังฟ่านหลินเอ่ยอย่างเฉยชา

“เจ้าหนูนั่นพักอยู่กับเจ้าหรือ” ช่างเจี้ยหนานประหลาดใจมาก คิดว่าหวังฟ่านหลินจะยัดเด็กเข้าเรือนหลังบ้านตระกูลหวัง

“ใช่ เพราะวันนี้ต้องพบเจ้า จึงปล่อยเขาเที่ยวเล่นไปทั่ว แต่การฟังคำภีร์กวีซือจิงก่อนนอนเป็นการบ้านที่ขาดไม่ได้ในทุกวัน” หวังฟ่านหลินมองโคมไฟภาพวาดที่ระเบียงทางเดิน ชมวดคิ้วราวกับกำลังพิจารณาอะไรบางอย่าง ในที่สุดก็ไม่ได้ไปแตะต้อง

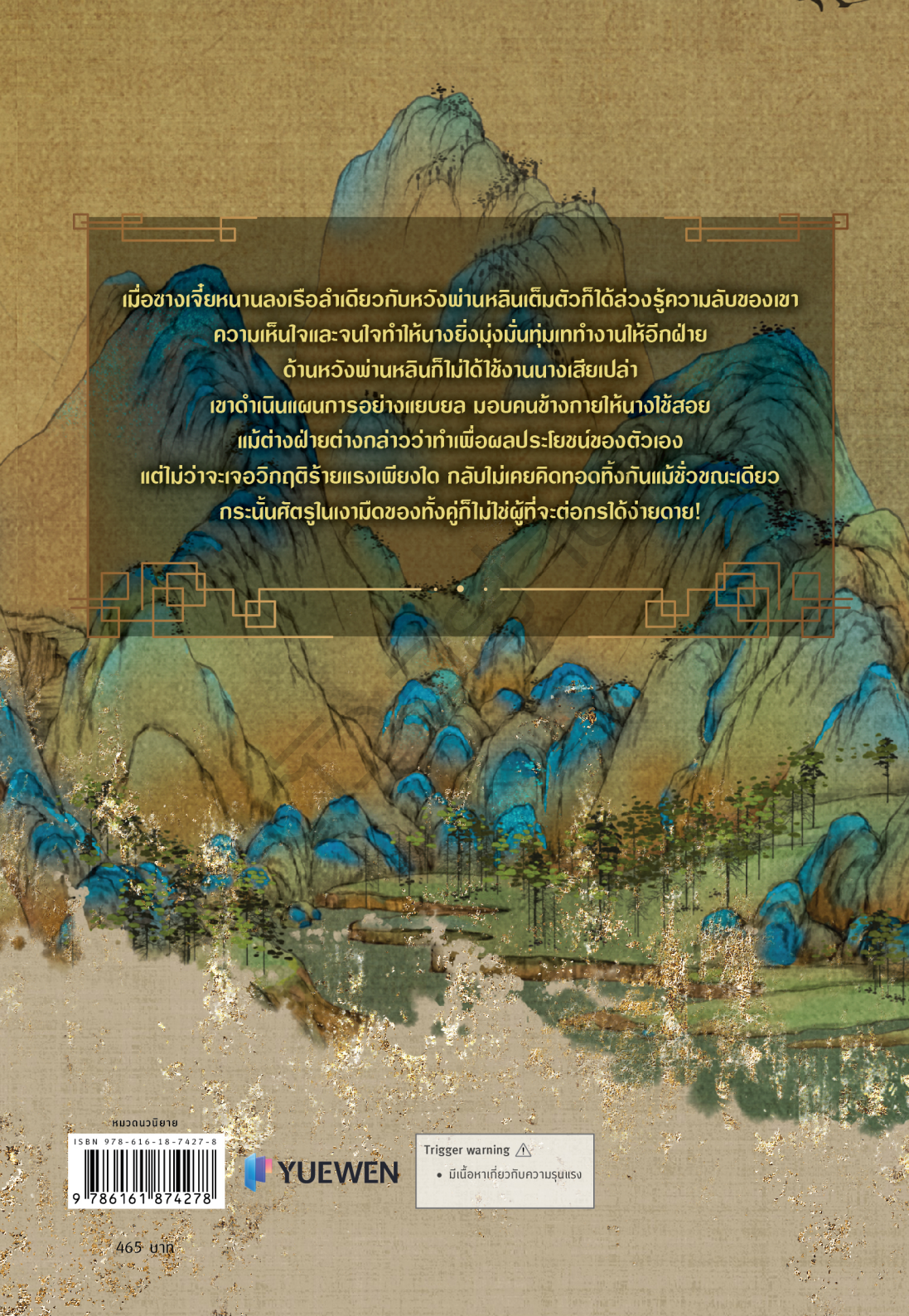
ช่างเจี้ยหนานหรีดตาลงแต่ไม่ได้ทำอะไร นางจะออกไปนอกจวน แต่หวังฟ่านหลินจะเดินวนไปวนมาในบ้านของตนเอง คนละทางกัน ดังนั้นครั้งนี้นางจึงไม่สามารถไปส่งเขาถึงที่ได้

“เจ้าหนูช่างเพิ่งจะอายุแค่ขวบครึ่ง” อีกอย่างนะ ฟังคำภีร์กวีซือจิงหรือ

หวังฟ่านหลินตอบ “ข้าเขียนบทกวีได้ตอนอายุสามขวบ”

ช่างเจี้ยหนานบ่นพึมพำ “คนหนึ่งลูกมาร คนหนึ่งลูกมนุษย์ธรรมดาจะเทียบกันได้อย่างไร”

หวังฟ่านหลินได้ยืนยันชัดเจน “ลูกมนุษย์ธรรมดาถูกเลี้ยงดูโดยลูกมาร ก็ต้องแปดเปื้อนโสมมารอยู่บ้าง มิฉะนั้นสองฝ่ายเกลียดกันจะอยู่ด้วยกันได้อย่างไร”



เมื่อช่างเจี๋ยหนานลงเรือลำเดียวกับหวังฟ่านหลินเต็มตัวก็ได้ล่วงรู้ความลับของเขา
ความเห็นใจและจิตใจทำให้นางยิ่งมุ่งมั่นทุ่มเททำงานให้อีกฝ่าย
ด้านหวังฟ่านหลินก็ไม่ได้ใช้งานนางเสียเปล่า
เขาดำเนินแผนการอย่างแยบยล มอบคนข้างกายให้นางใช้สอย
แม้ต่างฝ่ายต่างกล่าวว่าทำเพื่อผลประโยชน์ของตัวเอง
แต่ไม่ว่าจะเจอวิกฤติร้ายแรงเพียงใด กลับไม่เคยคิดทอดทิ้งกันแม้ชั่วขณะเดียว
กระนั้นศัตรูในเงามืดของทั้งคู่ก็ไม่ใช่ผู้ที่จะต้องกรังได้ง่ายดาย!

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-7427-8



9 786161 874278

 YUEWEN

Trigger warning 

• มีเนื้อหาเกี่ยวกับความรุนแรง

465 บาท